

Giới thiệu Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng

Truyện Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng của tác giả trẻ Mèo con ham ăn là một câu truyện teen xuyên không nói về tình yêu của Phụng Anh Tuyết (Lâm Anh Tuyết), Vương Huyết Phong (Minh Lâm).

Kiếp trước chỉ vì hai chữ "hiều lắm" mà hần đã hại chết đứa con của cô và hần khiến cô phải dẫn đến con đường tự sát. Mà cô khi tỉnh lại tưởng đâu được hạnh phúc nào ngờ lại bị người ta tính kế ngay từ lúc sinh ra khiến cô đâm sinh ra hận và trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1 sẽ được gửi đến các bạn trong thời gian sớm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thần tiên tỷ tỷ hay là nường?

Bóng tối!

U ám!

Lạnh lẽo!

Lâm Anh Tuyết đã đi vào con đường u tối đã được 2 ngày rồi. Cô mặc dù là một linh hồn nhưng cũng biết mệt mỏi đấy, cô đi không chịu được nữa ngồi bệt xuống thờ phỉ phò.

“Rốt cuộc là đi bao lâu mới được vậy hả?”

Hết lên một lên một tiếng cho trong lòng dễ chịu một chút cô bắt đầu đứng lên đi về phía trước 'mình không tin là mình không thoát ra khỏi chỗ này' cô nghĩ thầm.

1 tiếng...

5 tiếng.....

3 ngày.... ....

“Đủ rồi! Tôi không chịu nổi nữa!”

Lúc này cô bất lực nằm ngã xuống, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má như những hạt ngọc trai đang lăn xuống và biến mất. Cô đưa tay gạt đi những giọt nước mắt quả thật là cô quá mệt mỏi rồi cô muốn ngủ, muốn ngủ để quên đi sự buồn phiền ở trong lòng. Cô nhắm mắt lại muốn ngủ nhưng có cái gì đó không đúng tại sao cô nhìn thấy được tay mình và cả cơ thể? Đáng lẽ cô không thấy mới đúng vì trong này hoàn toàn tối đen như mực làm sao nhìn thấy được không lẽ người cô phát sáng?

“Con đã nhận ra rồi sao con gái của ta”.

“Ai? Là ai đang ở đây mau xuất hiện đi đừng giả thần giả quỷ nữa!”.

Cô bắt đầu lên tinh thần cao độ nhìn đảo dắc xung quanh bỗng nhiên bốn phía xung quanh cô phát sáng khiến cô chói mắt phải lấy tay che lại. Cô bỏ tay xuống nhìn bốn phía xung quanh không khỏi há hốc mồm.

“Làm gì mà há dữ vậy coi chừng trẹo quai hàm đó. Đây chỉ là nhà của ta thôi mà.”

Nh... Nhà...sao...? Đây mà gọi là nhà sao có lộn không vậy. Khung cảnh trước mắt cô thấy còn đẹp hơn ở trong tranh à không, phải nói là ở như xứ sở

thần tiên mà cô hay xem phim truyền hình lúc 8 giờ. Xung quanh là bao la nhưng dãy núi hùng vĩ với những cánh rừng mênh mông vô tận, ở giữa là hồ nước lớn xanh thẳm như bầu trời đang lặn, những ngọn sóng khi có vài đàn hạt tiên đang ngồi nghỉ chân gần đó. Mà chỗ cô đang đứng là một đồi núi với cánh đồng hoa cỏ tỏa ngát hương thơm nhưng khoa...n...đã này giờ ai nói chuyện với cô vậy?

“Ta ở phía sau con nè “

Cô quay lại sau lưng vừa nhìn thấy không khỏi ch...chảy nước miếng a. Khuôn mặt trái soan, đôi mắt phượng mi hoặc như muốn dụ dỗ người ta trầm luân vào đó, sóng mũi cao, đôi môi anh đào đang tỏa ngát hương xuân chỉ muốn cắn một phát cho đã ngứa. Mái tóc dài xanh thẳm thẳm như đại dương được làn da trắng nõn tô điểm, đôi chân thon dài như ẩn như hiện sau làn váy xanh thẳm.

“Thần tiên tỷ tỷ! “

“Thần tiên tỷ tỷ? “

Khi nghe đứa con gái của mình gọi cô là 'thần tiên tỷ tỷ' thì không khỏi bật cười. Nhìn hành động của Tuyết nhi vị 'thần tiên tỷ tỷ' lại cười lớn hơn chỉ thấy 2 mắt con bé hình trái tim đang không ngừng bắt về phía cô chỉ thiếu nước là chảy nước miếng ròng ròng. Vị 'thần tiên tỷ tỷ' nào đó lắc đầu cười trừ với nhéo nhéo cái mũi của Ánh Tuyết.

“Con đó! Vị 'thần tiên tỷ tỷ' mà miệng con nói đó chính là nương con đây! “

“À là nương! Há cái gì là...là...NUƠNG...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Xuyên không thật rồi! (thượng)

“Không đi! Có chết con cũng không đi ý lộn..có cho tiền con cũng không đi! “

“Con ngoan nghe lời nương đi, con không đi cũng phải đi.”

“Không đi là không đi! “

Buổi sáng sớm tinh mơ mặt trời còn đang lấp ló ở rặng đông, tại trên cánh đồng cỏ có căn nhà nhỏ ở đó có hai người ý không phải là một linh hồn và lam y tiên tử.

“Ta hỏi con lần cuối con có đi hay không? “

“KHÔNGGGG ĐI!!! “

Vừa nói xong tiếng hét của linh hồn đó vang dội khắp nơi khiến cho chim chóc còn lơ mơ ngủ cũng phải bay tán loạn.

“Hừm! Không đi thì thôi! “

Lam y tiên tử buồn bực buông tay ở eo của linh hồn ra chỉ nghe “Ui da” một tiếng đầu của linh hồn đã bị đập vào cột, nước mắt rung rung lưng trông nhìn kẻ đang hại mình đang ngồi uống trà cần hạt dưa bất chေ hai chân lại trong rất hưởng thụ. Mà linh hồn đang ngồi ôm đầu khóc ròng đó không ai khác chính là Lâm Ánh Tuyết, còn người đang ngồi hưởng thụ đó há hazzz...là lam y tiên tử nương của Ánh Tuyết thì còn ai vào đây. Nhưng mà kể ra thì cô đã ở đây được 3 tháng 2 ngày 6 giờ lẻ 8 phút rồi còn đâu, chưa kể đến việc từ ngày cô đến đây mặc dù chỉ là linh hồn nhưng cô có thể chạm vào đồ vật như chẳng hạn ôm cây cột nhà này đây.

“Nói đi điều kiện của con là gì? “ Tiếng nói của lam y tiên tử cất lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Điều kiện? “

“Ừm! Điều kiện gì con mới chịu đi? “

Cô bắt đầu rơi vào dòng suy nghĩ tầng 2. Điều kiện gì ta? Vốn dĩ cô đợi câu trả lời này mà nhưng...cô nhìn lại lam y tiên tử người cô gọi là nương cảm thấy có chút luyến tiếc. Nếu điều này là tốt cho cô...được rồi cô quyết định.

“Điều kiện của con là...”

---Ta đây là đường cách tuyến xuyên không---

5 năm sau...

Phượng Hoàng triều

Thành Phượng Hoàng là gần nơi hoàng cung nhất và cũng là nơi phồn vinh nhất. Nơi đây tập trung mua bán trang sức và các loại đồ thủ công trong đó Phượng Hoàng triều nổi tiếng nhất là vải lụa với giá thành đắt đỏ, bởi vì không những đẹp mà còn có bí mật khác.

Phượng hoàng cung

Không ai không biết hoàng cung là nơi đồ sộ và nguy nga tráng lệ nhất. Nhưng ở góc khuất của hoàng cung có một tiểu viện tồi tàn rách nát được đặt tên là 'Lãnh cung'. Nơi đây lúc trước là nơi giam giữ hoàng hậu và tiểu công chúa nhưng vì chuyện gì đó mà hoàng hậu cùng với tiểu công chúa tự sát, khi phát hiện mọi người đã thấy hoàng hậu đã nằm trong vũng máu còn có tiểu công chúa vừa mới chào đời chưa được mấy ngày. Kiểm tra thì thấy người ta phát hiện tiểu công chúa vẫn còn sống cho nên liền đưa đến thái y chỉ có điều là trên gương mặt của tiểu công bị người ta rạch dài ở trên má e rằng sẽ bị hủy dung suốt đời không thể lành lại.

Sau khi biết chuyện hoàng hậu tự sát trong 'lãnh cung' hoàng thượng cũng đã kêu người an táng cho hoàng hậu và kêu một a di đến chăm sóc tiểu công chúa trong lãnh cung, từ đó về sau không ai nhắc truyện này nữa và cũng dần dần lãnh cung còn có một tiểu công chúa sống trong lãnh cung..

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xuyên không thật rồi! (hạ)

Trong căn phòng đầy đơn sơ nhỏ hẹp ở 'lãnh cung' có một tiểu cô nương mặc y phục rách nát chỗ chỗ vá chỗ không, chỉ thấy tiểu cô nương đang chống cằm ngồi nhìn bầu trời đêm ở bên ngoài cửa sổ than ngán thở dài hết chống cằm bên tay trái rồi lại chống cằm bên tay phải.

“Rốt cuộc thì cũng đến thế giới này được 5 năm rồi nhì.”

Tiểu cô nương tự ngồi lẩm nhẩm nói chuyện một mình không ai khác chính là Lâm Ánh Tuyết không phải bây giờ nên gọi là Phượng Ánh Tuyết mới đúng. Tay cô đang chống cằm bất giác sờ lên gò má phải nơi có một vết sẹo dài nhìn trong như một con sâu róm dữ tợn. Hazz...vết sẹo này cũng phải kể trở về 5 năm trước lúc cô mới vừa xuyên không..

5 năm trước khi vừa tỉnh lại nàng phát hiện mình là chỉ trẻ sơ sinh mà còn là tiểu công chúa của Linh quý phi mới sinh nhưng biến cố bất ngờ xảy ra khi hoàng hậu suất hiện giết chết Linh quý phi trong tình trạng yếu ớt khi mới sinh xong. Lúc đó nàng đã bắt đầu sợ và khóc oà lên, có ai như nàng chưa vừa sinh ra đã thấy cảnh tượng chết chóc. Cùng lúc đó hoàng hậu nghe tiếng khóc của nàng định xoay qua giết nàng nhưng nghe tin thái giám hoàng thượng tới hoàng hậu đành phải rút trở về. Trước khi đi hoàng hậu đã xoa hết dấu vết và một kế hoạch đã nảy lên trong đầu, hoàng hậu sai người bắt sâu thả lên nóc nhà ở phòng Linh quý phi và thả bầy hi tước, còn nàng tiểu công chúa đang khóc hoàng hậu đem tiểu công chúa vừa mới sinh trước đó 1 canh giờ của mình ra đem trao đổi với nàng tiểu công chúa của Linh quý phi. Khi hoàng thượng tới hoàng hậu cũng đã dọn dẹp xong và chuẩn đi mất, hoàng thượng rất yêu Linh quý phi bởi vậy khi thấy nàng chết hoàng thượng rất đau lòng nhưng cũng phải nén đau lòng lo hậu sự an táng cho Linh quý phi và chăm sóc tiểu công chúa. 3 ngày sau đó hoàng thượng đã điều tra rõ được cái chết của Linh quý phi là do hoàng hậu làm, hoàng thượng đã rất tức giận muốn chém đầu hoàng hậu nhưng vẫn vô bá quan trong triều đã cầu sinh miễn tội chết cho hoàng hậu bù lại tội sống khó tha cho nên bị đày vào 'lãnh cung' xảm hối. Còn hoàng hậu khi biết tin mình đã bị phát hiện thì cũng đã muộn cho nên ngay nào hoàng hậu cũng phát tức lên người nàng tiểu công chúa để hả giận. Riêng nàng thì thăm hơn vừa mở mắt ra đã bị người ta tính kế đưa đi, rồi không biết vì sao mình lại được đưa đi vào 'lãnh cung' ngày ngày phải chịu hành hạ dầy vò của hoàng hậu. Tới một ngày hoàng hậu chịu không được phát điên lên cầm thanh chủy thủ định giết nàng nhưng nàng đã chống cự lại không cho hoàng hậu hại mình nhưng đã vô tình làm gương mặt mình bị thương. Nàng bắt đầu nổi giận rồi 'rốt cuộc thì bà điên này có cho nàng sống nữa hay không?'. Đôi con ngươi màu đen của nàng từ từ chuyển sang màu tím với một đôi mắt đầy phẫn nộ và căm hận.

“Q..uỷ! Ác quỷ! Người không phải là người người là ÁC QUỶ!”

Hoàng hậu vừa thấy đôi mắt màu tím của nàng thì bắt đầu hoảng sợ vội thối lui về phía sau định quay đầu bỏ chạy nhưng đã quá muộn, nàng bắt đầu khóc oà lên rồi chuyển sang la hét, tiếng khóc cùng với tiếng la của nàng vang dội khắp hoàng cung phạm vi xung quanh 10 mét cũng bởi vì tiếng la khóc của nàng mà nhà cửa đều đánh bay đi hết. Riêng hoàng hậu thì còn thảm hơn vừa mới nghe tiếng la khóc của nàng thì thất khiếu* chảy máu (thất khiếu gồm: 2 mắt, 2 mũi, 2 tai và miệng) lại bị bay lên đập vào tường ngã xuống đất chết không kịp nhắm mắt. Nàng cũng bởi vì dùng sức mạnh la lên cộng thêm vết thương chảy máu quá nhiều nên ngất đi chuyện sau này thì mọi người cũng đã hiểu rõ.

Quay trở lại 5 năm sau nữ chủ của chúng ta còn cảm thấy rung mình khi nhớ tới cảnh tượng hôm đó. Hazzz! Nghĩ đi thì cũng nghĩ lại không nhớ người nương kính yêu của mình thì giờ này mình đâu ra nông nổi này nàng thầm nghĩ rằng ken kén (ở đầu đó xa xôi có người ngồi đang hắc xì 'sao dạo này mình hay hắc xì hoài vậy ta'). Thôi nói gì thì nói cuối cùng thì nàng cũng đã 'xuyên không thật rồi!'.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Thích khách thúc thúc

Lại một đêm nữa trời không trăng đầy sao, ở lãnh cung có một bóng dáng màu trắng nhỏ gầy tựa như lá liễu gió có thể thổi bay lúc nào, bóng dáng màu trắng đó không ai khác chính là Phụng Ảnh Tuyết.

(Mèo con: Tỷ tỷ! Tỷ mặc đồ trắng chi vậy?)

Ảnh Tuyết: Muốn biết hả cưng.

Mèo con: *Đuôi phe phẩy, gật đầu lia lịa*

Ảnh Tuyết: Bí mật không thể mật bí.

Mèo con: *Mặt mèo buồn xui!*

Phụng Ảnh Tuyết đang đi loanh quanh bỗng dừng cước bộ “Vụt!” một tiếng xé gió cắt ngang qua không khí Phụng Ảnh Tuyết vội vàng né tránh ám khí, nhất ánh thì ra chỉ là một mũi tên...khoan chờ đã mũi tên có độc, lúc này Phụng Ảnh Tuyết đưa mũi tên lên ngửi là độc Hỏa chỉ tâm nàng nghĩ thầm.

“Có thích khách! Có thích khách! Mau bắt thích khách!”

Phụng Ảnh Tuyết đang rơi vào dòng suy nghĩ đột nhiên tiếng hô hoán của cấm vệ quân vang lên làm cho nơi nơi đều sáng rực lửa đuốc. Tại Phụng Ảnh Tuyết khẽ cử động, tiếng bước chân dồn dập nặng nề tiến về phía nàng. Một bóng đen mặc đồ hắc y nhân che mặt kính mít dùng khinh công lao qua bức tường của lãnh cung, bóng đen khẽ dừng lại lưng tựa vào tường thờ hồng hộc, lúc này bóng đen mới phát hiện có một người đang đứng ở đây vội vàng thủ thế chờ đón địch nhưng khi nhìn lại thì chỉ là một tiểu cô nương mặc bạch y khoảng năm sáu tuổi đang cầm mũi tên trong tay. Bóng đen đó thờ phào nhẹ nhõm cũng may chỉ là một tiểu cô nương.

Phụng Ảnh Tuyết nhìn thấy bóng đen đó chìa kiếm về phía nàng bỗng rung lên hồi chuông báo động nếu như tên hắc y nhân đó muốn giết nàng thì nàng sẽ ra tay nhưng đổi lại chỉ là tiếng thờ phào nhẹ nhõm của hắc y nhân. Tiếng bước chân dồn dập của cấm vệ quân bắt đầu lục soát khắp nơi, Phụng Ảnh Tuyết nghe tiếng bước chân của cấm vệ quân gần lục soát tới đây lại quay ngang nhìn hắc y nhân chỉ thấy lúc này hắc y nhân đang ôm vết thương bên vai trái do mũi tên bắn gây ra và búng một ngụm máu đen.

“Đi theo ta!”

“Hả?”

Phụng Ảnh Tuyết thốt lên một câu không đầu không đuôi khiến cho hắc y nhân không hiểu gì cả. Phụng Ảnh Tuyết đang bước đi về phía trước bỗng nhiên quay đầu lại làm ra vẻ mặt 'rốt cuộc là người có đi hay không hay muốn bị bắt'. Hắc y nhân thấy vẻ mặt của Phụng Ảnh Tuyết bắt đầu hiểu ra vội vàng âm ỉ đi theo, hắc y nhân vừa đi vừa suy nghĩ tại sao chỉ là một tiểu oa nhi lại tạo ra áp lực lớn như vậy. Phụng Ảnh Tuyết đi một đường dẫn đến phòng của nàng, nhẹ nhàng đẩy cửa vào phát tay một cái lập tức những ngọn nến được thấp sáng, hắc y nhân vào sau nên không thấy cảnh tượng này. Phụng Ảnh Tuyết dùng ánh mắt ra lệnh cho hắc y nhân nằm xuống giường, hắc y nhân ngoan ngoãn nằm xuống như một đứa trẻ ngoan vâng lời cô giáo, (Mèo con: khệ! Trẻ ngoan...cô giáo?) hắc y nhân bắt đầu suy nghĩ 'đường đường là một cao thủ giang hồ đứng trong thập bang vậy mà phải nghe lời một cái tiểu oa nhi nói ra đúng là mất mặt trong phái giang hồ'.

“Coi ra!”

Lại một câu nói không đầu không đuôi phát ra hắc y nhân khó hiểu lần hai, thấy vậy Phụng Ảnh Tuyết không khỏi thờ dãi chỉ chỉ vào miệng vết thương trên vai. Lúc này hắc y nhân mới hiểu ra định coi y phục trên người nhưng lại nhớ ra có điều gì không đúng mới nói:

“Không được nói gì thì nói mặc dù ta là đại nam nhân người chỉ là tiểu cô nương nhưng nam nữ thụ thụ bất thân cho nên không được.”

Gân xanh Phụng Ảnh Tuyết bắt đầu nổi lên đã làm thích khách lại còn nói nhiều còn có bệnh ngực nữa chứ giờ nàng mới hiểu vì sao hắc y nhân bị thương. Phụng Ảnh Tuyết tức giận bắt đầu xé áo bên vai trái của hắc y nhân lưu loát rút mũi tên khiến cho miệng vết thương đã đen nay còn đen hơn do bị nhiễm độc, mũi tên vừa rút ra hắc y nhân không khỏi hút một ngụm khí lạnh rốt cuộc thì tiểu cô nương này cứu người hay đang giết người vậy. Vết thương khá sâu lại bị trúng độc hỏa chỉ tâm cảm cực tới giờ phút này là may mắn lắm rồi vì độc hỏa chỉ tâm sẽ ăn sâu vào tứ chi dần dần lan đến tim người bị trúng độc sẽ cảm giác cơ thể mình dần nóng lên như một ngọn lửa từ từ cơ thể sẽ bốc cháy và bị thiêu tới chết may mà gặp được nàng chứ người khó mà cứu chữa. Phụng Ảnh Tuyết nở một nụ cười mỉa mai xem ra đã đến lúc ra tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thích khách thúc thúc (tiếp). Lộ diện!

Bầu trời đêm bắt đầu giăng mây kéo tới che khuất những ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Tại đầu đó ở góc phòng trong lãnh cung có 2 bóng người một lớn một nhỏ, một trắng một đen. Một trắng là tiểu cô nương có vết sẹo trên mặt chính là Phụng Anh Tuyết và một đen còn lại chính là hắc y nhân vẫn còn đang che mặt đang nằm hấp hối.

“Người đã sẵn sàng chưa? “. Phụng Anh Tuyết khẽ hỏi hắc y nhân.

Hắc y nhân gật đầu nhẹ, hắc bấy giờ đã nói không ra hơi rồi chỉ còn cách gật đầu hay lắc đầu mà thôi. Phụng Anh Tuyết lấy một thanh chủy thủ ra đem đến trước nến hơi lửa vài cái sau đó nhẹ nhàng rạch miệng vết thương do mũi tên bắn gây ra. Miệng vết thương bắt đầu chảy ra máu đen nhiều hơn khiến cho hắc không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Độc hòa chỉ tâm đã ăn sâu vào tứ chi không lâu sau sẽ ăn sâu vào tim xem ra đành phải lộ diện rồi. Phụng Anh Tuyết nở nụ cười đầy ma mị làm cho tên hắc y nhân đang nằm trên giường không khỏi rùng mình. Lúc này hai tay Phụng Anh Tuyết đặt lên miệng vết thương đôi mắt xinh đẹp như ánh sao đêm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi môi khẽ mấp máy đọc ra hàng loạt các cổ ngữ, tay Phụng Anh Tuyết dần dần phát ra ánh sáng màu lam nhạt. Ánh sáng màu lam dần dần biến thành những bong bóng nhỏ li ti màu lam bắt đầu thẩm thấu vào miệng vết thương bài trừ độc tố trong cơ thể ra.

Hắc y nhân bắt đầu ngạc nhiên không khỏi tròn to đôi mắt là... là thủy nguyên tố của tộc tinh linh mà là thủy nguyên tố chữa trị cao nhất nhưng không phải tộc tinh linh đã biến mất 100 năm trước hay sao.

“Người... là... là...”

Hắc y nhân lấp bắp cả buổi trời chẳng nói được câu nào nhưng khi Phụng Anh Tuyết vừa mở mắt ra hắc đã khẳng định suy nghĩ của mình là đúng. Đôi mắt Phụng Anh Tuyết vừa mở ra hiện ra đôi tử mâu (mắt tím) xinh đẹp quyến rũ chết người. Phụng Anh Tuyết nhẹ gật đầu, phải cô chính là người của tộc tinh linh bí ẩn quả thật cô không ngờ rằng vị Linh quý phi nhu nhược đó lại chính là người của tộc tinh linh xem ra phải dùng nhiều pháp thuật lắm mới che dấu nhưng dấu hiệu của tộc tinh linh đúng là trong hoàng cung chuyện gì cũng có. Hazzz! Nói gì thì nói cũng nhờ có nương (lam y tiên tử) và cả điều kiện cho mình học pháp thuật và những quyền sách ma pháp thì cô đã bị bà điên (ám chỉ hoàng hậu) kia giết rồi. Nhưng mà nhắc mới nhớ nương cũng ra điều kiện bắt cô phải lấy tên Phụng Anh Tuyết, mà thôi kệ đi chỉ là một cái tên nên sau cũng được.

Quay trở lại hiện tại Phụng Anh Tuyết đang đến thời điểm quan trọng bức độc. Những làn khói trắng và lam đang thoát ra ngoài từ hắc y nhân những bong bóng li ti cũng đã bắt đầu thoát ra ngoài đang tập trung ở miệng vết thương kết vảy. Qua một lúc sau Phụng Anh Tuyết thu tay của mình về nhìn lên miệng vết thương đã khép lại khôi phục lại như ban đầu như chưa có vết thương. Phụng Anh Tuyết không khỏi thở phào nhẹ nhõm nhưng ngược lại thì gương mặt của cô trắng bệch lẫn tấm những giọt mồ hôi đang lăn dài trên gò má vì phải dùng sức mạnh quá nhiều nhưng như vậy cũng tốt đỡ cho cô phải ngồi lại trang điểm. Phụng Anh Tuyết xoay người định bước ra khỏi cửa

“Đa tạ tiểu cô nương, tại hạ là Nam Cung Quân.”

Phụng Anh Tuyết xoay người lại đập vào mắt là một nữ nam xinh đẹp đến cuốn hút lại nghe cái tên Nam Cung Quân không khỏi giật mình. Nam Cung Quân người xếp vị trí thứ hai trong thập bang cao thủ giang hồ, hừ xem ra cô cứu không nhầm người rồi.

“Phụng Anh Tuyết “ cô khẽ nói.

“Đa tạ Phụng Anh Tuyết! Ôn cứu mạng này Nam Cung Quân ta nhất định sẽ trả”

Phụng Anh Tuyết khẽ mỉm cười bước ra khỏi cửa khiến cho Nam Cung Quân ngỡ ngác, chỉ là tiểu oa nhi năm sáu tuổi đã cười làm điên đảo chúng sinh xem chừng sau này lớn ắt hẳn là hồng nhan họa thủy nhưng chỉ tiếc là vết sẹo trên gương mặt đã làm hủy dung của nàng. hazz. thật là đáng tiếc.

Phụng Anh Tuyết vừa đi ra ngoài không khỏi nghe tiếng thờ dài của Nam Cung Quân cô biết hắc đang suy nghĩ điều gì nhưng cô phải ra ngoài giải quyết mấy đám binh lính tôm tép trước đây. Vẫn như mọi khi cô nở nụ cười mi ngoác ' Trò chơi bắt đầu!'

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Thích khách thúc thúc!(tiếp) Nhất ma!

“Này! Người co...có chắc là có không đấy..?”

“Ta..ta cũng không chắc nữa, chỉ nghe A Xuân A Hoa kể lại thôi.”

Trước cổng lãnh cung đang khóa chặt lại có hai tên lính sắc mặt trắng bệch đang thầm thì to nhỏ với nhau. Đột nhiên không biết có tên lính nào vọt ra vỗ vai hai người khẽ quát:

“Các người còn đứng làm gì còn không mau vào lục soát!”

Hai tên lính hốt hoảng giật mình nhưng khi nhìn lại thì ra là đội trưởng của mình thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Một trong hai tên lính gầy gò sắc mặt trắng bệnh không còn giọt máu khẽ lên tiếng.

“Đôi..đội trưởng ta nghe nói trong lãnh cung này có ma...ma..đó!”

“Không chỉ thế ta còn nghe A Xuân, A Hoa nói hoàng hậu chết trong lãnh cung này hồn chưa siêu thoát nên cứ lẩn quẩn trong lãnh cung này đi dọa người ngay cả hoàng thượng cũng không dám vào vì sợ đòi mạng.” Tên lính mập còn lại khẽ nói.

“Bậy bạ! Ăn nói hảm hồ trên đời này làm gì có ma chứ!” Tên đội trưởng hung tợn khẽ quát.

“Nếu vậy thì đội trưởng vào đi!” Hai tên lính đồng thanh.

Tên đội trưởng hừ một tiếng chém ổ khóa đẩy cửa đi vào. Cánh cửa kêu cọt-kết một tiếng tên đội trưởng đi vào trước sau đó là hai tên lính kia. Một mùi hôi tanh nồng nặc khẽ sọc vào mũi ba người cộng thêm một cơn gió lạnh thổi qua khiến ba người nổi da gà ón lạnh.

“Đôi...đội trưởng à! Hay là chúng ta về đi coi như không tìm thấy” tên lính gầy khẽ nói người run như cây sậy.

“Im miệng! Người thì biết cái gì mà nói chứ!”

Tên đội trưởng tức giận la làng lên. Hắn vốn dĩ là tới đây bắt thích khách để lấy công thăng quan tiến chức lại bị hai tên nhát gan này làm cho phát cáu nhưng hắn quyết sẽ bắt cho được tên thích khách này. Xung quanh cỏ dại mọc um tùm, rong rêu bám đầy ở trên vách tường chưa hết mây đen kéo tới giăng đầy đầu che khuất mặt trắng lăm lăm cho xung quanh ở đây càng thêm u ám lạnh lẽo. Tên đội trưởng đẩy cửa vào đại sảnh chỉ thấy một cơn gió thổi mạnh đập vào mặt khiến cho hắn rung mình chẳng lẽ ở đây có ma thật. Mặt hắn hơi trắng bệch nhưng hắn quyết phải bắt cho bằng được tên thích khách này.

“Hai người đi hướng kia ta đi hướng này.” hắn chỉ hai tên lính kia đi hướng tay phải còn hắn đi hướng tay trái.

Hai tên lính kia sợ run lên cầm cập không muốn đi nhưng cũng phải đi ai biểu hắn là đội trưởng chứ. Hai tên lính đi hướng tay phải bên này có bốn gian phòng đều bị mạng nhện giăng đầy khắp phòng, hai tên lính tiến vào phòng thứ nhất, bên trong gian phòng chỉ có một bộ bàn ghế và một cái giường đang hạ một chiếc rèm rách te tũn.

“Người đi trước!” tên lính mập lên tiếng trước.

“Tại sao lại là ta mà không phải là người, người nói người không sợ ma quỷ mà!” tên lính ốm phản bác.

Lời qua tiếng lại hai tên lính cuối cùng quyết định cả hai cùng lên. Hai tên lính bước chân run run đi về phía trước giường hai tên lính gạt đầu ra hiệu cho nhau đôi tay run run nhẹ vén rèm lên.

Thình thịch! Thình thịch! 'Kh..không có gì may quá' đó là suy nghĩ của hai tên lính. Hai tên lính bắt đầu có dưng khí kiểm tra những phòng còn lại đến phòng cuối cùng cũng không có gì bên ngoài xuống ghế giữa phòng nghỉ ngơi.

“Chấn lẻ chi là lời đồn thổi?” tên lính ốm nói.

“Ta cũng không biết.”

Ngồi một lúc hai tên lính chuẩn bị đi thì... Kèo kett!!!

Cửa sổ vừa mở ra một trận gió thổi vào lạnh đến thấu xương hai tên lính cả người cứng ngắc quay đầu lại. Từ xa xa có một bóng trắng đang đứng trong bụi cỏ nhẹ nhàng lướt bay trên đám cỏ đang tiến lại gần hai tên lính. Hai tên lính không nói ra được một lời nào cổ họng như đông cứng cứ nhìn bóng trắng đang tiến lại gần mình.

“Trả mạng lại cho ta! Trả mạng lại cho ta!!!”

Bóng trắng đó lại gần hai người lúc này mới thấy rõ khuôn mặt trắng bệch hai con ngươi lồi ra đang chảy máu, mái tóc xoả dài ra dính vào hai bên má nhất là vết sẹo dài xấu xí ở má.

“A!!! Có ma!!!”

Hai tên lính la làng xong ngất xỉu tại chỗ.(mèo con: bây giờ mới biết tý mặc đồ trắng là để làm gì rồi!) Đúng là đồ chết nhất Phượng Ánh Tuyết thẳm nằng ở trong lòng. Nhưng thôi kệ đỡ hơn tên đội trưởng hỏi này cô chỉ mới xuất hiện thôi mà hắn đã đại tiện ra quần ngất tại chỗ.

Phượng Ánh Tuyết khẽ phát tay một cái lập tức hai tên lính được đoàn tụ với tên đội trưởng cả ba người nằm ngay trước lãnh cung ngất ở đó. Phượng Ánh Tuyết chẳng quan tâm mấy tên lính kia có tới nữa hay không cô xoay người đi ngủ ' mệt rồi nên đi ngủ thôi!'

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cháo hoa(chương này hơi ngắn)

Sáng ngày hôm sau cung nữ tên A Xuân phát hiện ba tên lính ngắt xù trước lãnh cung, A Xuân hốt hoảng vội kêu người tới cứu. Khi tỉnh dậy ba tên lính hốt hoảng nói 'có ma! Có ma!' riêng tên đội trưởng thì thần trí không được minh mẫn cho lắm suốt ngày cứ ngơ ngẩn ngẩn. Sự kiện ba tên lính bị ma ám đã làm cho hoàng cung một phen chấn động, lời đồn đã bắt đầu truyền ra ngoài ngay cả hoàng thượng cũng không có biện pháp nói chung là bây giờ hoàng cung rất là hoảng loạn.

Quay lại lãnh cung người đã làm cho hoàng cung gà bay chó sủa mà vẫn nằm ngủ nướng ở trên giường mà không hay biết gì.

“Tiểu Tuyết mau tỉnh dậy đi nào đừng ngủ nướng nữa”

Từ xa có bóng dáng của một phụ nhân đang bước vào phòng Ánh Tuyết. Chỉ thấy phụ nhân này tuổi tầm ba mươi trên người mặc y phục màu nâu thô sơ và có vài mảnh vá. Khuôn mặt đầy hiền từ phúc hậu nhưng chỉ có điều là đôi mắt của phụ nhân bị vấy đục biến thành màu xám tro không nhìn thấy gì nữa.

“Đi nướng cho ta ngủ một chút nữa đi mà tối qua ta ngủ không được mà!”

(Mèo con:tôi qua hồng biết ai nhát ma người ta giờ ngủ không được.

Ánh Tuyết:*nở nụ cười, tay mài dao*

Mèo con:*lạnh sống lưng, đổ mồ hôi hột*)

Phụ nhân mỉm cười mắng yêu Phụng Ánh Tuyết.

“Nha đầu đã treo cao trên đỉnh đầu rồi mà con còn ngủ nữa ta sẽ bỏ đói con luôn đó”

Nghe nhắc tới thức ăn Phụng Ánh Tuyết hai mắt sáng rỡ nhìn phụ nhân, lập tức chạy đi làm vệ sinh cá nhân.

-----Ta đây là đường cách tuyền-----

Sau khi ăn no ngủ kĩ lúc này Phụng Ánh Tuyết mới nhớ ra tên hắc y nhân đang nằm trong phòng hình như chưa được ăn thì phải nhưng quay lại nhìn bàn thức ăn trống trơn. Phụng Ánh Tuyết dọn dẹp bàn ăn cùng đi nướng sau đó đi vào bếp xem coi còn có gì ăn không, nhìn sơ qua chỉ còn có mỗi hai bát gạo vì trong xó xinh lãnh cung này có gì mà ăn chứ một ít rau dại mọc ở ngoài lãnh cung là mừng lắm rồi. Mặc dù cô có pháp thuật thì sau chữ lờ có người đi ngang qua nhìn theo cây trái rau quả trong lãnh cung không hiểu làm có người trong đó mới là lạ.

Phụng Ánh Tuyết nhóm bếp lửa đặt nồi gạo lên bếp cô định sẽ nấu cháo hoa cho tên hắc y nhân nhưng lại không có hoa cho nên cô quyết định đi ra ngoài vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cháo hoa(tiếp) hái hoa.

Tháng ba là ngày mùa xuân hoa nở rộ nhất trong năm cũng là ngày gần tới sinh thần của hoàng thượng. Cung nữ thái giám đều bận biếu với công việc của mình để chuẩn bị sinh thần cho hoàng thượng cho nên không ai để ý có một bóng dáng tử y đang đột nhập vào Đào Linh Viên.

Đào Linh Viên

Hoa đào dập dề bay trong gió

Tiếng gió ngân lên đậm ưu thương

Mỗi lần bước vào Đào Linh Viên Phụng Ánh Tuyết cứ như bước vào rừng hoa đào. Từng cánh hoa mỏng trợt làn tóc của Phụng Ánh Tuyết nhìn nàng trông chẳng khác nào là tiên nữ giáng trần. Mỗi lần Phụng Ánh Tuyết bước đi đạp lên thảm cỏ xanh trải dài những cánh hoa đào y như bước chân tiên nữ làm cho Đào Linh Viên thêm sức sống. Phụng Ánh Tuyết bước lại gần một gốc đào lâu năm nhất ở đây nàng đưa tay đặt lên thân cây và nhắm mắt lại. Một luồng sáng màu hồng nhạt từ thân cây phát ra bắt đầu bao trọn lấy cánh tay nàng, không biết từ đâu một trận gió lốc nổi lên làm cho cánh hoa đào bay tán lạn đùa làn váy của nàng.

“Tuyệt nhi con đến rồi à?”

Một giọng già nua phát lên từ thân cây đào ngàn năm, thân cây đào từ từ biến hoá xuất hiện một gương mặt trên thân cây.

“Đào thụ gia gia ta đến rồi đây!” giọng nói trong treo chứa đầy sự non nớt của Phụng Ảnh Tuyết cất lên.

Đào thụ nở một nụ cười hiền hoà vội đưa một cành cây như cánh tay của ông cho Phụng Ảnh Tuyết bước lên ngồi. Phụng Ảnh Tuyết không ngần ngại bước lên ngồi ôm lấy cả thân cây của Đào thụ hôn lên mặt một cái khẽ gọi 'gia gia'. Đào thụ thấy Phụng Ảnh Tuyết trở nên hiền hoà còn gọi ông là gia gia biết ngay là có chuyện gì đang nhờ vả ông nên khẽ cất tiếng.

“Sao nào lại có chuyện gì nhờ vả lão già này phải không?”

“Không hổ danh là gia gia của con chỉ có người hiểu con nhất.” Phụng Ảnh Tuyết vừa nói vừa ôm hôn Đào thụ.

“Gia gia cũng biết rồi đây sắp tới là sinh thần của hoàng thượng nên mọi chuyện người cũng biết giúp đỡ ta rồi và còn một chuyện người có thể...cho con vài đoá hoa đào được không.”

Phụng Ảnh Tuyết cúi mặt xuống len lén nhìn Đào thụ xem sắc mặt của ông ra sao chỉ thấy vẻ mặt của ông rất là nghiêm khắc y như đứa cháu mình đang làm điều gì đó sai trái đang đợi giáo huấn. Bầu không khí yên tĩnh đến quý gì chợt tiếng nói trầm thấp của ông vang lên.

“Chuyện của hoàng thượng ta sẽ giúp con còn chuyện về hoa đào thì...” nói tới đây Đào thụ dừng lại làm Phụng Ảnh Tuyết căng thẳng nhìn chằm chằm vào Đào thụ.

“Đương nhiên ta sẽ giúp con rồi!”

“Ta biết gia gia thương ta nhất mà!” nói xong Phụng Ảnh Tuyết ôm hôn Đào thụ cười rạng rỡ khiến ông cũng vui theo.

“Nha đầu này!” Đào thụ mắng yêu.

Đột nhiên Đào thụ im bặt khiến cho Phụng Ảnh Tuyết chao mảy nhưng có hai đoá hoa rơi trước mặt nàng nhẹ nhàng chạm xuống làn váy trên đùi nàng. Phụng Ảnh Tuyết cầm hai bông hoa đào nhẹ nhàng cất kỹ vào người vì hai bông hoa đào này tỏa ra nguyên khí mạnh mẽ cho nên Phụng Ảnh Tuyết phải cất cho kỹ nếu làm mất gia gia sẽ không cho nữa đâu.

“Đa tạ gia gia!” nàng vừa nói xong có một giọng nói non nớt của một tiểu cô nương cất lên.

“Kẻ nào to gan dám tự ý vào Đào Linh Viên?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cháo hoa(tiếp) cuộc gặp gỡ định mệnh?

“Kẻ nào to gan dám tự ý vào Đào Linh Viên?”

Từ xa một tiểu oa nhi tầm năm sáu tuổi bước lại gần gốc đào của Phụng Ảnh Tuyết đang ngồi. Kèm theo đó là hai nha hoàn chanh chua không kém gì tiểu oa nhi tầm năm sáu tuổi này. Phụng Ảnh Tuyết thầm nghĩ chắc là công chúa hay là con quan nhà quyền quý đây.

“Ngươi tại sao không trả lời ta bị câm hả?” tiểu oa nhi hét lớn.

Lúc này Phụng Ảnh Tuyết phải lộ ra gương mặt thường ngày của mình rồi. Một đôi mắt vô hồn không tia sáng cứ nhìn chằm chằm vào khoảng không, khuôn mặt ngơ ngẩn ngẩn bị mái tóc dài che phủ kể cả vết sẹo trên khuôn mặt, thân hình cứ lắc la lắc lư như có thể gió thổi bay bất cứ lúc nào. Chưa hết Đào thụ thấy chưa sinh động còn thổi thêm gió làm cho mái tóc của Phụng Ảnh Tuyết khẽ bay bay trong gió hiện lên gương mặt có vết sẹo xấu xí dữ tợn làm cho người Phụng Ảnh Tuyết giống như một u linh từ dưới địa ngục lên đời mạng.

“Ma...ma..bớ người ta có ma!!” hai cung nữ hoảng sợ lên bỏ chủ tử chạy lấy người.

Tiểu oa nhi đó bắt đầu cảm giác thấy sợ nhưng lòng kiêu ngạo của một công chúa hoàng tộc khiến nàng không lui bước chỉ là giọng nói có chút hơi run.

“Ngươi..ngươi là người hay là quỷ?”

Phụng Ảnh Tuyết nhìn tiểu oa nhi bằng cặp mắt lạnh sau đó đột nhiên nở nụ cười thơ dưng giọng điệu y như một ngọc tử trả lời.

“Ta là ai? Vậy ngươi là ai?”

“Ta..ta..nói cho ngươi biết ta..là..là công chúa..đúng vậy ta là Nguyệt Hoa công chúa rất được hoàng thượng cưng chiều cho nên ngươi đừng có ở đó giả ma giả quỷ.”

Lúc này Phụng Ảnh Tuyết nhảy từ trên cây xuống đứng trước mặt Phụng Nguyệt Hoa công chúa khiến cho Phụng Nguyệt Hoa công chúa ngã ngồi xuống đất khóc thét lên.

“Công chúa là gì? Ăn có ngon không có mùi gì không?” Phụng Ảnh Tuyết đưa gương mặt lại sát gần Phụng Nguyệt Hoa công chúa.

Phụng Nguyệt Hoa công chúa thấy gương mặt có vết sẹo dài xấu xí công thêm đôi mắt vô hồn lạnh như băng của Phụng Ảnh Tuyết nên ngất xỉu luôn. Phụng Ảnh Tuyết cười lạnh trong lòng đúng là đồ chết nhất nhưng chỉ có điều là tuồng hát này nàng diễn chưa hết.

Ánh mắt của Phụng Ảnh Tuyết vô tình liếc qua một gốc cây đào ở gần đó sau đó lại nghe tiếng huyền ảo ở cổng Đào Linh Viên. Phụng Ảnh Tuyết lững thững bước đi như kẻ vô hồn về bụi cỏ ở vách tường sau đó đi xuyên qua bụi cỏ khiến cho kẻ nấp gần đó không khỏi giật mình. Phụng Ảnh Tuyết đi về lãnh cung mà như không biết gì. Lãnh cung vẫn luôn u ám không một bóng người giờ đây lại có người mà là một tiểu oa nhi nên từ đây sóng gió của Phụng Ảnh Tuyết bắt đầu từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cháo hoa (tiếp)

Sau khi về tới lãnh cung, Phụng Ảnh Tuyết bắt tay vào bếp nấu cháo hoa cho tên thích khách đó ăn thật không hiểu sau nàng lại giúp hắn nữa hazzz! Xem như nàng tích phước đi.

Phụng Ảnh Tuyết coi nồi cháo nàng đã để đó từ trước 'ừm xem ra cháo đã nhừ'. Vừa phát tay một cái hai đóa hiện ngay trước mặt Phụng Ảnh Tuyết nhẹ nhàng hai đóa bay đến xung quanh nồi cháo. Phụng Ảnh Tuyết đưa hai tay lên trước mặt bắt đầu khẽ đọc câu thần chú gì đó trong miệng, chỉ thấy người nàng phát ra ánh sáng màu lam nồng đậm thủy nguyên tố. Hai đóa hoa phát ra ánh sáng màu hồng nhạt được màu lam của thủy nguyên tố bao bọc lại hai đóa hoa càng di chuyển xung quanh nhanh hơn 'bụp!' một tiếng hai đóa hoa nổ ra một tiếng nhỏ, hai giọt tinh thể nguyên khí lấp lánh như pha lê thoát ra từ hai đóa hoa. 'Bụp!' một tiếng nữa hai giọt tinh thể nguyên khí nổ ra tạo thành một đám mưa bụi tiền lấp lánh.

Sau khi xong Phụng Ảnh Tuyết thu hồi thủy nguyên tố, cầm hai đóa hoa đào trên tay Phụng Ảnh Tuyết ngắt những cánh hoa đào ra bỏ vô nồi khuấy đều cùng với bụi tiền rồi đổ ra hai bát như vậy là xong.

Phụng Ảnh Tuyết cười mẫn nguyện đem bát cháo đến phòng di nương sau đó đến phòng của tên thích khách. Vừa mở cửa phòng Phụng Ảnh Tuyết thấy tên thích khách đang ngồi vận công mà cái thứ hai nữa là...soái ca!!! Không ngờ tên thích khách lại là một soái ca nha! Tối qua mặc dù có nến thấp sáng nhưng mà vẫn hơi tối nên không nhìn rõ bây giờ trời đã sáng cho nên là có thể nhìn thấy rõ rồi! Waaa! Cơ thể rất là săn chắc nhất là chỗ vết thương bị nàng xé áo tối qua làm lộ ra cả một bờ vai và xương quai xanh quyến rũ còn nữa còn nữa nha chưa kể đến ngũ quan nha nhìn sơ qua ngũ quan rất chính trực nghĩa khí nói chung là có cốt cách làm người tốt. (Mèo con không biết diễn tả..- -!!!)

Tên thích khách vận công xong vội vàng mở mắt ra đã thấy tiểu cô nương tối qua đã cứu mình đang nhìn mình chăm chăm như kiểu đang đánh giá giống như đi xem một món hàng ở ngoài chợ. Phụng Ảnh Tuyết cũng đã thấy hắc y nhân mở mắt nhìn mình chăm chăm nên cảm thấy chột dạ vì hành động mê trai của mình nên vội lên tiếng:

“Ta mang đồ ăn đến cho ngươi!” Phụng Ảnh Tuyết đi tới vài bước đặt bát cháo vào tay của hắn.

Hắc y nhân thấy trong tay mình chỉ là một bát cháo hoa đơn giản vội đưa mắt nhìn Phụng Ảnh Tuyết. Phụng Ảnh Tuyết thấy hắn nhìn mình liền hiểu.

“Ngươi ăn đỡ đi ở nơi như lãnh cung này có một bát cháo là mừng lắm rồi đỡ hơn là nhịn đói còn nữa đây là bát cháo đặc biệt ăn rất có lợi cho ngươi nên ăn đi.”

Nghe Phụng Ảnh Tuyết nói thế hắc y nhân cũng cầm bát cháo lên ăn. Đầu tiên chỉ có một muỗng rồi lại thêm một muỗng rồi lại bung cả bát cháo lên ăn luôn.

“Đây là cháo hoa gì mà ăn ngon vậy?”

“Cũng chỉ là cháo hoa đào bình thường thôi nhưng rất có lợi cho sức khỏe ngươi vận công thử đi.”

Nghe Phụng Ảnh Tuyết nói thế hắn ngồi xuống luyện công vận đần dần quả thật nội thương đã khỏi hắn không chỉ thể công lực của hắn đã nâng cao thêm một bậc. Hắn vui thầm mừng rỡ vội hỏi Phụng Ảnh Tuyết:

“Có còn cháo nữa không?”

“Cháo hả? Hết rồi!”

Tên hắc y nhân buồn xụ nhưng nói với hắc như vậy là đủ rồi. Tên hắc y nhân vội quỳ xuống dập đầu

“Ôn cứu mạng này tại hạ không bao giờ quên nếu cần gì giúp đỡ xin Phụng Ánh Tuyết cô nương cứ nói tại hạ sẽ không chối từ.”

“Vậy làm sư phụ ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sư phụ

Tháng ba là ngày sinh thần của hoàng thượng cuối cùng cũng đã tới. Khắp nơi trong hoàng cung ai ai cũng bắt đầu bận rộn mỗi khi tới ngày này. Nha hoàn thì lo trang trí đại sảnh hoa viên không thì lo trang điểm cho các phi tần, thái giám thì phải lo sắp xếp bàn ghế đại sảnh cho các đại thần. Nhưng có một điều rất lạ mọi người đang làm việc hay quay nhìn lại phía sau mình xem coi có ai không hay là nhìn tìm kiếm một vật gì đó. Có điều nét mặt ai nấy đều trắng bệch hình như đang sợ gì đó cứ lăm nhăm trong miệng 'đừng đến, đừng đến!'.

Trái lại hoàng toàn khác biệt ở hoàng cung thì trong lãnh cung vẫn là một bầu không khí ảm đạm thiếu sức sống. Trong phòng lãnh cung tồi tàn rách nát có một tiểu cô nương có một vết sẹo ngay má đang nằm đó ngủ ngon lành mặc dù tướng ngủ có hơi xấu chút. Tiểu cô nương đó không ai khác đó chính là Phụng Ánh Tuyết. Mặc dù biết hôm nay là sinh thần của hoàng thượng cũng là phụ thân của Phụng Ánh Tuyết nhưng mà năm nay cô mệt rồi không đi nữa dù gì cũng có gia gia giúp rồi nên cô khỏi lo.

Mỗi năm khi tới ngày sinh thần của hoàng thượng mà không có mặt Phụng Ánh Tuyết mới là lạ. Có biết những thái giám và cung nữ đều quay lại phía sau không có biết những thái giám và cung nữ đều sợ sệt nói 'đừng đến, đừng đến!' không? Rất đơn giản vì...

Mỗi năm không nhất ma thì bay trò quậy phá không quậy phá thì lấy đồ ăn không lấy đồ ăn thì vào ngự trụ ném ném không ném ném thì phá son phấn y phục của mấy bà quý phi phi tần.v.v..nói chung là có chuyện gì mà cô không làm. Nhưng năm nay mệt rồi không đi nữa vì sao vì...phải kể đến mấy ngày trước đó.

Kể từ ngày Phụng Ánh Tuyết bãi Nam Cung Quân làm sư phụ lúc này Phụng Ánh Tuyết có chút hối hận nhưng đã muộn rồi. Mỗi buổi sáng vẫn như thường lệ Phụng Ánh Tuyết vẫn cuộn mình trong chăn để ngủ thì bị tiếng quát của Nam Cung Quân làm cho tỉnh ngủ mới lười biếng tỉnh dậy bò khỏi ổ chăn mà đi tập võ. Mỗi buổi sáng phải tập đứng tấn không đứng tấn thì đi luyện võ không luyện võ thì đứng cột hoa mai nói chung là những ngày tháng đó giống như hành hạ thân xác của cô nhưng hôm nay thì khác sư phụ sáng sớm đã đi mất chỉ để lại lá thư viết hai chữ 'bảo trọng' kèm theo là ba quyển võ công đã thất lạc trong giang hồ Phụng Ánh Tuyết coi mà giật mình xem ra cô không hối hận khi bãi Nam Cung Quân làm sư phụ. Phụng Ánh Tuyết sau khi cất ba quyển sách xong thì đương nhiên là đi ngủ rồi trước khi làm đại sự thì phải ăn no ngủ kỹ cái đã còn mọi chuyện tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Công chúa Nguyệt Hoa

Kinh thành gần đêm bắt đầu càng ngày càng náo nhiệt khi biết hôm nay là sinh thần của hoàng thượng. Ở Phụng Hoàng triều có một phong tục mỗi khi đến ngày sinh thần của hoàng thượng là người dân phải đem cống phẩm lên cho hoàng thượng xem như là biểu hiện lòng thành cũng coi như là nhờ ơn của hoàng thượng đất nước Phụng Hoàng triều mới được bình an như ngày hôm nay.

Hoàng cung

“Người nghe gì chưa hôm nay hoàng thượng sẽ đem công chúa Nguyệt Hoa ra giới thiệu với các đại thần và sứ giả đó!”

“Cái gì? Thật như vậy sao?! Ta nghe nói công chúa Nguyệt Hoa không bao giờ muốn gặp mặt ai ngay cả quý phi phi tần cũng không thấy được ngoài trừ hoàng thượng và thái hậu.”

“Chưa hết đâu ta nghe nói công chúa Nguyệt Hoa là con của Linh quý phi đó! Còn nữa nha nghe nói cái hôm mà Linh quý phi sinh công chúa Nguyệt Hoa có hiện tượng chim hi trước bay đến nóc cung điện của Linh quý phi và Đào Linh viên bỗng chốc nở rộ hoa đào màu trắng như tuyết ngay trong đêm hè.”

“Có chuyện đó thật như vậy sao?”

“Ừ! Chưa hết còn có...”

Tiếng bàn tán ra vào của cung nữ thái giám, tiếng nói rôm rả của mấy vị quan trong triều. Đâu đâu cũng bàn tán về công chúa Nguyệt Hoa nào là nói công chúa Nguyệt Hoa thừa hưởng sắc đẹp của Linh quý phi hoa nhường nguyệt thẹn, nào là giọng hát của công chúa như chim sơn ca.v.v..nhưng đâu ai biết rằng công chúa Nguyệt Hoa của bọn họ lại là người tồi tệ đến mức không biết diễn tả sao cho thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 12

“Ta đã nói không đi là không đi ra ngoài rồi sao các người còn đứng đó! Mau rút ra ngoài cho ta”

“Nhưng nếu người không đi thì hoàng thượng sẽ tức giận mong công chúa hãy suy nghĩ lại”

“Ta mặc kệ các ngươi! Ta sẽ không đi!”

“Nhưng...!”

Xoảng!!

Bên ngoài cửa phòng của Nguyệt Hoa cung một thái giám lấp ló sợ đồ mồ hôi hột khi nghe tiếng đồ đạc đập vỡ bên trong, ngay cả mấy cung nữ phía sau sợ đến nổi mặt trắng bệch không dám hó hé một tiếng.

Bên trong có một tiểu cô nương đang tức giận đến nổi sắc mặt đỏ bừng. Tiểu cô nương này tuy chỉ là một cái tiểu oa nhi năm sáu tuổi nhưng lại có khí lực rất lớn cầm nguyên cái bình hoa lớn gấp đôi mình ném ra ngoài cửa mặc dù cái tiểu oa nhi này lại không có võ công.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Tiếng eo eo của thái giám vang lên kèm theo đó là một người mặc long bào màu vàng đang bức lại gần phòng của tiểu oa nhi đang đập vỡ đồ đạc đó. Chỉ thấy người này có nét mặt chính khí, không giận mà uy, kèm theo đó là giữa ấn kí có một hình rồng màu đỏ chói mắt kết hợp với ngũ quan anh tuấn hài hoà không sao tả xiết được. Ở Phượng Hoàng triều người ta cũng có một phong tục mỗi lần tới sinh thần của hoàng thượng người ta phải vẽ một ấn kí hình rồng đặc biệt hơn người vẽ phải là một người có tay nghề cao thật thụ mà phải là nam nhân trên ba mươi mới có tư cách gặp hoàng thượng để vẽ ấn kí này. Tuy hoàng thượng này chỉ mới hơn ba mươi nhưng cũng toả ra hơi thở khiến người khác phải cúi lại thần phục. Không biết là do ấn kí hay là do từ khi sinh ra đã có.

Nhưng thôi chuyện đó chúng ta sẽ tạm gác lại quay trở lại hiện trường tiểu oa nhi của chúng ta vẫn đập phá đồ đạc ở trong phòng kèm theo đó là những lời mắng chửi phát tiết ở trong phòng vang ra.

Kéttt! Tiếng cửa phòng mở ra.

“Ta đã nói là các ngươi phải đi khỏi đây rồi mà!...?”

Vừa dứt tiếng một chiếc ghế từ tay tiểu cô nương bay ra khỏi cửa chỉ còn chưa đến 5cm là hun hoàng thượng lúc đó tiểu cô nương vì quá hoảng sợ nên lấy tay che mắt lại nhưng qua rất lâu cũng không thấy động tĩnh mở mắt ra chỉ thấy hoàng thượng vẫn đứng ở đó không hề bị một vết thương nào yên lặng đứng ở đó. Nhìn lại phía sau chỉ thấy tiểu thái giám vừa rồi hô tiếng gọi tiểu cô nương trong phòng đang nằm rên rỉ khóc ở đó.

“Phụ...phụ..hoàng!” tiểu cô nương lấp bắp.

Hoàng thượng đứng yên lặng ở đó bây giờ mới bước lại gần bế tiểu cô nương đó lên trên giường ngồi cạnh mình và khẽ nói

“Nói đi! Con muốn như thế nào thì mới đi cùng ta.”

“Con...con chỉ là không muốn đi gặp người lạ mà thôi và không muốn cho ai thấy mặt con.” tiểu cô nương lấp bắp nói.

Hoàng thượng lắc đầu thở dài.

“Nếu đã như vậy thì...”

Nghe được tới câu này tiểu cô nương có chút vui mừng nghĩ thầm mình sẽ không đi nhưng...

“Nếu đã như vậy thì con lấy khăn che mặt lại là được!”

Nghe tới đây tiểu cô nương có vẻ không vui nhưng cũng chấp nhận phải đi bù lại không cho người ta thấy mặt là được rồi.

Tiểu cô nương ôm chầm lấy hoàng thượng khẽ hôn trên má ông một cái sau đó nở một nụ cười lấy lòng ông. Tiểu cô nương đó không ai khác chính là công chúa Phụng Nguyệt Hoa với tính cách của cô đã không biết bao nhiêu người đã chịu đựng cô và cũng không biết bao nhiêu người đã phải chết chỉ vì xinh đẹp hơn cô.

Nào có ai biết rằng còn có một công chúa trong lãnh cung đã phải chịu cảnh mồ côi kiếp này và cả kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: di nương

Lãnh cung vẫn như mọi ngày toả ra không khí u ám trầm thấp, nơi đây không có một ánh sáng lọt vào, ở đây giống như là một bãi tha ma không bóng người nhưng ở đây trên thực tế lại có người.

Phụng Ánh Tuyết lâu lắm rồi mới có được một giấc ngủ nướng ngon như thế này nhưng trên thực tế Phụng Ánh Tuyết trưa ngủ được bao lâu lại có kẻ phá đám.

“Á!!! Bà già này đâu ra vậy đúng là hù chết người khác mà”

Tiếng của một cung nữ này hét lên kèm theo sau đó là tiếng chửi rủa mắng nhiếc. Từ tiếng hét của cung nữ vốn dĩ chỉ có một người bắt đầu hai người ba người sau đó là gần một chục người xúm lại tùm năm tùm ba mắng nhiếc bà lão. Có người còn quá đáng hơn dùng gậy đánh bà lão mặc dù bà không kêu rên nhưng người bà lão cuộn tròn như con tôm đang khur khur ôm một vật gì đó trong lòng.

“Đúng là bà già xấu xí đánh chết bà ta đi! Sống tổ chỉ thêm chật đất.”

“Phải đó! Đánh đi! Đánh cho chết bà tại sao lại xuất hiện trong lãnh cung này chứ lại còn là ngày trọng đại của hoàng thượng nữa chứ.”

Lúc này Phụng Ánh Tuyết đang rất bức mình khi có người phá giấc ngủ của cô nhưng khi nghe đến hai chữ bà già trước cổng lãnh cung của mình cô biết đã có chuyện xảy ra. Vù!!! Một tiếng như con gió khi quay lại chiếc giường đã trống trơn mà ngay cổng lãnh cung đã xuất hiện một bóng trắng toả ra hàn khí đáng sợ khiến cho người ta không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Phụng Ánh Tuyết vừa bước ra tới cổng đã thấy di nương của mình nằm ở đó co rúm lại như con tôm lại mặc cho người ta đánh.

Phụng Ánh Tuyết lúc này chỉ có một chữ để tả 'giận'. Phải cô đang rất tức giận chỉ muốn bạo phát giết chết hết đám người này cho hả cơn giận.

Phong nguyên tổ nồng đậm xung quanh Phụng Ánh Tuyết đang giao động mạnh liệt chỉ chờ cô bùng nổ.

Gió thổi rào rạt bên tai, làn váy trắng ngà màu của cô đang bay phấp phật trong gió, mái tóc dài ngang lưng của cô cũng bay phất lên, gương mặt vạm vỡ của cô chỉ vì có vết sẹo nay càng trở nên dữ tợn hơn, cặp mắt của cô bắt đầu lạnh hơn khi nhìn đám người đang đánh di nương của cô. Giờ nhìn cô trông chẳng khác nào là bạch phát ma nữ.

Một cung nữ trong đó vừa thấy Phụng Ánh Tuyết thì sắc mặt trắng bệch, cổ họng đóng cứng lại như có cái gì đó đang mắc ở cổ. Chỉ thấy cung nữ này đưa đôi tay run run kéo áo cung nữ kế bên. Cung nữ kế bên thấy có ai kéo áo mình thì bức mình quay sang định mắng kẻ đó nhưng vừa quay lại thấy Phụng Ánh Tuyết thì sắc mặt trắng bệch tay chân run run như muốn ngất tại chỗ.

Có mấy cung nữ đang đánh bà lão cũng bắt đầu có cảm giác kì quái vội nhìn quay lại cổng lãnh cung nơi chỉ cách mình có vài mét. Không quay đầu thì vừa quay đầu lại cả bọn cung nữ như chết đứng tại chỗ.

“M...ma...! Hoàng hậu đã xuất hiện!!!”

Không biết ai trong đám cung nữ hét lên khiến cho đám cung nữ kia tỉnh hồn bỏ chạy trốn chết quên cả bà lão đang bị bọn cung nữ đánh.

Sau khi thấy cung nữ đi hết Phụng Ánh Tuyết vội quay sang đỡ di nương của mình.

“Di nương sau người lại ra đây?” Phụng Ánh Tuyết vừa đỡ bà dậy vừa nói.

“Ta không sao chẳng qua là...”

Vừa nói bà vừa đưa thứ trong tay mình ôm thật chặt ra cho Phụng Ánh Tuyết xem. Chỉ thấy trên tay bà đang cầm là một túi vải bên trong là mấy quả lê

vàng thơm tươi xanh mát. Lúc này Phụng Ảnh Tuyết nhớ phía sau lãnh cung này là một ngọn núi nơi đây có rất nhiều cây, lúc rảnh cô thường hay tới đây chơi và luyện công.

“Ta chỉ muốn đem một ít thứ này cho hoàng thượng thôi.”

Phụng Ảnh Tuyết hốc mắt đã hơi cay cay vội ôm chặt di nưong hơn. Phụng Ảnh Tuyết khẽ đưa tay lau đi những giọt lệ của di nưong, di nưong của cô chỉ mới có bốn mươi nhưng thoát nhìn giờ đây trông chẳng khác nào bà lão sáu bảy mươi tuổi.

“Được, con sẽ giúp người đưa những quả lê này cho hoàng thượng.”

Di nưong mở mắt nhìn cô một lát sao đó khẽ gật đầu. Phụng Ảnh Tuyết đỡ di nưong về lãnh cung cũng đồng thời đưa mắt về nhìn về phía góc cây nào đó không xa nhưng rất nhanh đã thu hồi tầm mắt lại. Xem ra cũng đã tới lúc đi gặp mặt hoàng thượng cũng như phụ thân trên danh nghĩa của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: sắc phong

Sắc trời đã về chiều, đây cũng là lúc yến tiệc của hoàng thượng cũng đã bắt đầu. Phụng Ảnh Tuyết lững thững bước đi dưới sắc trời đã chuyển sang màu đỏ cam ánh lên bóng dáng của cô trông gầy gò và yếu đuối. Thay vì đôi chân của cô bước đi về bữa yến tiệc quăng lại túi vải lê đi cho rảnh nợ nhưng cô đã bước tới Đào Linh viên.

Đào Linh viên

Lần nào bước vào Đào Linh viên là lòng cô man mát điệu buồn. Phụng Ảnh Tuyết bước lại gần Đào thụ khẽ ôm chặt.

“Gia gia! Nha đầu đến thăm người đây!”

Như đáp lại lời chào hỏi của Phụng Ảnh Tuyết, một trận gió nhẹ thổi qua làm những đoá hoa đào bay lên vuốt ve những lọn tóc của Phụng Ảnh Tuyết như có ai đó đang xoa đầu của cô và nói rằng 'nha đầu ngốc!'.

Phụng Ảnh Tuyết thấy sắc trời còn hơi sớm nên tìm một góc êm ái ở Đào thụ ngủ một giấc đợi hoàng thượng tới vì cô tin chắc rằng hoàng thượng sẽ tới và cũng sẽ không bỏ qua sự kiện lần này, việc của cô bây giờ đây là ngồi đợi.

“Gia gia con ngủ một tí đây! Nhớ canh chừng dùm con nha!”

Phụng Ảnh Tuyết nằm xuống hốc cây của Đào thụ và không quên ôm túi vải lê vào người.

Gió lại nổi lên một lần nữa làm cho hoa đào bay tán loạn những hoa đào này lại bay và đáp ngay lên người Phụng Ảnh Tuyết tạo nên thành tấm chắn hoa đào xinh đẹp. Phụng Ảnh Tuyết giờ đây như một tiên nữ hoa đào xinh đẹp đang ngủ say ở chốn trần gian nếu như không có vết sẹo trên má thì hay biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: sắc phong (tiếp)

“Hoàng thượng! Hoàng thượng có...có chuyện rồi?”

Từ xa xa có một bóng dáng tiểu thái giám đang hót ha hót ha chạy vào gọi lớn tiếng.

“Kẻ nào to gan dám lớn tiếng gọi hoàng thượng?”

Trần công công vừa dứt tiếng lập tức có hàng loạt các binh tướng bao quanh chặn tên tiểu thái giám.

Lúc này tên tiểu thái giám mới biết mình mạo phạm long nhan có chút rụt rè lui lại phía sau nhưng như vừa nhớ tới điều gì đó tên tiểu thái giám lại tiến lên phía trước. Hoàng thượng thấy thế thì nhíu mày nhưng lại phát tay bảo cho binh lính lui xuống trước. Trần công công thấy vậy mới khẽ ý ra hiệu cho binh lính lui xuống trước lại cho triệu tên tiểu thái giám đó lên. Giọng của Trần công công the thét vang lên

“Ngươi là ai lại dám loạn bữa yến tiệc của hoàng thượng?”

“D...ạ! Tiểu nhân là tiểu tam tử đến đây có chuyện bẩm báo với hoàng thượng!” giọng tiểu tam tử run run vẻ mặt trắng bệch đang cúi đầu nhìn mấy quan đại thần xung quanh đang bàn tán.

“Nói! Là chuyện gì khiến ngươi phải cuống lên như vậy?”

“D...ạ...! Tiểu nhân vốn đi làm việc bên phía tây sương vẫn như mọi ngày nhưng tối nay khi đi qua Đào Linh viên thì bỗng thấy những đóa hoa đào vẫn là một màu hồng phấn như lúc sáng thì giờ đây điều biến thành những đóa hoa đào trắng chỉ trong nửa khắc.”

Vụt! Một tiếng thân hình của hoàng thượng vốn ngồi trên long hi bỗng chốc biến mất tâm hơi khi nghe hoa đào trắng. Đám đại thần quan lại, sử giả, phi tần...nói chung ai có mặt trong yến tiệc đều kéo cả đám đến Đào Linh viên.

Đào Linh viên

Bạch đào là nơi chứa đựng sự băng giá bao trùm lên màn đêm u tối. Hoàng thượng dạo quanh bước chân mình lên vườn đào. Một đóa hoa bạch đào rơi vào trong tay hoàng thượng đem lại sự mát mát u phiền.

“Linh nhi! Nàng vẫn còn giận ta sao?”

Tay hoàng thượng khẽ vuốt ve đóa hoa bạch đào nhẹ khẽ nhủ mảy may khi có người ồn ào nơi trước cổng Đào Linh viên.

“Có chuyện ở ngoài đó?” hoàng thượng cất lên giọng nói lạnh lùng của mình nói vào trong không trung.

“Dạ! Là đám người ở yến tiệc muốn vào đây để xem bạch đào nhưng bị quân lính chặn lại.”

“Giải quyết gọn gàng đi!”

“Dạ!”

“Chỉ nghe một tiếng dạ có một bóng người đi mất và ở ngoài cổng Đào Linh viên trở nên yên ắng lại. Sau khi thế giới lại một lần nữa yên tĩnh trở lại hoàng thượng bất giác khẽ thở dài nhớ lại chuyện của mấy năm trước.

“Linh nhi! Nàng định giận ta đến khi nào đây!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 16: sắc phong (tiếp) kí ức

Mấy năm trước...

Hắn là vị hoàng đế trẻ tuổi vừa mới lên ngai vàng. Lúc đó tính tình của hắn hoàn toàn trái ngược như bây giờ.

Còn nhớ hôm đó là ngày cuối đông hoa tuyết vẫn rơi dạt trời, hắn lại quyết định đi săn vào ngày cuối đông mặc cho thái giám thị vệ khuyên ngăn nhưng hắn vẫn đi. Tuổi trẻ bông bột rảnh rồi sinh nông nổi nhưng nhờ vậy mà hắn gặp được nàng.

Nhắm mắt lại nhớ lại ngày hôm đó! Hoa tuyết rơi đầy trời, một bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối đang đứng trong nền hoa tuyết. Mái tóc đen nhánh khẽ bay trong gió, đôi con ngươi mơ màng tràn ngập sương mù khiến cho người ta u mê mà chìm sâu vào trong đó. Hai cánh môi tái nhợt khẽ mấp máy muốn nói một điều gì đó mà không được. Một thân bạch y đứng trong nền tuyết càng khiến cho người ta cứ ngỡ rằng những gì mình đang thấy chỉ là ảo giác nhưng một vết màu đỏ ối như là một đóa hoa bị ngăn ở trước ngực nói lên rằng đó không phải là ảo giác mà là người thật.

Thân hình mảnh khảnh ấy từ từ ngã xuống hắn vội tiến lên đỡ lấy thân hình của nàng vội ôm vào lòng như vừa tìm thấy viên ngọc châu báu của mình vậy.

Hôm đó chính là ngày định mệnh hắn quyết định phải yêu thương và bảo vệ người con gái này.

Tuyết vẫn cứ rơi ở đó dưới gốc bạch đào đang nở rộ đầy hoa có hai người vẫn cứ ngồi đó nhưng đã có một tình yêu giữa hai người ngay ngày gặp đầu tiên.

Trở lại hiện tại hoàng thượng vẫn cứ đứng đó âm thầm cười vuốt ve đóa hoa bạch đào trong tay. Không biết nụ cười này là cười cho mình hạnh phúc hay là cười cho mối lương duyên kẻ âm người dương đây.

“Linh nhi! Linh nhi...”

Lúc này hoàng thượng khẽ rời tầm mắt lơ đãn rời chỗ khác nhưng cái rời đi chỗ khác này lại làm cho hắn chú ý vào gốc cây bạch đào lớn nhất cách chỗ hắn đứng không xa có cái gì đó khẽ động ở hốc cây nơi mà có một đồng hoa bạch đào đang phủ ở đó.

“Ai! Mau ra đây!”

Lúc này hắn khẽ tiến về hướng đó cùng lúc đó một tiểu cô nương bật mình ngồi dậy đưa ánh mơ màng còn ngập mộng nước và đôi môi khẽ chu chu lên như bất năng có kẻ đang quấy rầy giấc ngủ.

Hắn vừa mới nhìn thấy hình ảnh đó không khỏi thốt lên hai từ 'Linh nhi'.

Vào giây phút đó hai ánh mắt khẽ chạm vào như tựa xa cách ngàn trùng và..cũng như tựa gần đầu đây. Trong mắt hắn bây giờ là một hình bóng của Linh nhi lúc ngủ ở gốc đào cũng nhìn hắn như vậy và trong mắt tiểu cô nương là hình bóng của người mặc y phục long bào màu vàng chói mắt và cũng là phụ thân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 17: sắc phong (tiếp) kí ức

Bạch đào bay phấp phốp tựa như những bông tuyết xinh đẹp đang tạo nên một bức tranh thiên nhiên.

Từ những cánh hoa bạch đào đang nhẹ nhàng mon tron lên làn tóc mai của Phụng Ánh Tuyết trong thật xinh đẹp và cũng gọi lên cho ai kia đang nhớ người nào đó.

Phụng Ánh Tuyết khẽ đứng dậy làm cho những cánh hoa bạch đào từ trên người nàng nhẹ nhàng rơi xuống chạm trên thảm cỏ xanh. Từng bước từng bước đi vô định của Phụng Ánh Tuyết tiến đến trước mặt hoàng thượng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên đưa một đôi mắt vô hồn nhìn hoàng thượng vội đưa một túi vải trước mặt hoàng thượng như ngỡ ý là 'người hãy nhận đi!'.

Hoàng thượng hơi ngạc nhiên khi thấy tiểu cô nương đang tiến về phía hắn với bước chân như hệt con rối, càng ngạc nhiên hơn khi thấy tiểu cô nương ngẩng đầu lên nhìn mình với...một khuôn có một vết sẹo dài xấu xí dữ tợn ở ngay má. Hoàng thượng bỗng nhiên dân lên một niềm chua xót thương cảm và kèm theo đó là một chút quen thuộc. Hoàng thượng thấy tiểu cô nương đưa cho mình một túi vải thô sơ như nguyện ý bảo mình 'hãy cầm đi!'. Động tác tao nhã nhẹ nhàng của hắn cầm lên túi vải tháo nút thắt ở bên ngoài cư nhiên bên trong là những quả lê vàng thơm tươi ngon thơm ngát đang chờ người ta thưởng thức. Hoàng thượng cúi xuống nhìn vào đôi mắt vô hồn của tiểu cô nương nhưng lại ánh lên sự chờ mong, thấy vậy hoàng thượng khẽ đưa lên môi bạc nhẹ nhàng cắn một miếng mặc cho đám ám vệ trong bóng tối ra hiệu nhưng hoàng thượng vẫn cứ nhiên ăn.

Miếng lê vừa giòn vừa ngọt chứa đầy mộng nước đang hoà quyện vào trong vị giác của hắn làm cho hắn ngạc nhiên nhớ lại cái hương vị này và cũng làm cho hắn nhớ lại kí ức vào mấy năm trước.

Đoạn kí ức đó vốn dĩ đã ngủ rồi nay đột nhiên lại thức tỉnh...

Mùa hè năm đó nàng chính tay gọt lê cho hắn ăn còn nói là do chính nàng lựa chọn tự tay hái xuống mong đừng phụ tâm ý của nàng và cái mùi vị của quả lê này khiến hắn không bao giờ quên và cả nụ cười nắng nguyen của nàng.

Thoát khỏi kí ức, hắn lại nhìn tiểu cô nương trước mặt này tại sao lại cho hắn nhớ về kí ức của Linh nhi nhiều như vậy? Rốt cuộc thì tiểu cô nương đến với hắn vì mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: sắc phong (tiếp)

“Rốt cuộc thì tiểu cô nương này đến với mình với mục đích gì đây?” Hoàng thượng còn đang suy nghĩ thì một giọng nói non nớt cất lên.

“Sinh..thần! Sinh thần!”

“Sinh thần!” hoàng thượng khẽ lập lại từ này trong miệng và đột nhiên hiểu ra. Hoá ra hôm nay là ngày sinh thần của mình nên tiểu cô nương này mới đến

đây đem túi vải lê này cho mình xem như là quà.

Hoàng thượng nhẹ nhàng ngồi xuống, động tác tao nhã xoa đầu Phụng Ánh Tuyết mỉm cười.

“Tiểu cô nương người là ai? Tại sao lại đi vào trong này! Có biết nơi đây chỉ có hoàng tộc mới vào được không?”

“Ta là ai..? Ta là ai...” Phụng Ánh Tuyết đưa ngón trỏ lên chỉ vào mũi của mình khẽ lẩm nhẩm mấy từ này trong miệng sau đó lại lắc đầu như nói rằng 'ta không biết!'

“Nơi này ta thích! Hoàng tộc không biết.”

Chỉ mấy câu ngắn gọn này cũng khiến hoàng thượng hiểu rõ tiểu cô nương này bị thiếu năng cho nên mới không biết chính mình là ai và cũng hiểu được vì sao tới nơi này. Nhưng hoàng thượng cũng thắc mắc tại sao tiểu cô nương lại vào được đây trong khi lính gác đi tuần nhiều như vậy hơn nữa tại sao lại có những quả lê giống với hương vị của nàng.

Hoàng thượng vừa nhìn tiểu cô nương vừa suy nghĩ thì một giọng nói cất lên làm cho hoàng thượng bị cắt ngang dòng suy nghĩ.

“Nàng ấy chính là con của hoàng hậu!”

Một giọng nói của nam hài tử cất lên. Hoàng thượng quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng nói về mặt hơi ngạc nhiên một chút nhưng nháy mắt một cái đã hồi phục lại nhưng trong ánh chứa một tia yêu thương dịu dàng.

Cách đó không xa ở trên cây đào có một nam hài tử mặc một bộ y phục màu vàng ngà, trên đai lưng có khảm ngọc bội hình rồng tinh xảo và bên hông cũng có một ngọc bội hình rồng như vậy đều này cũng nói lên hẳn là người của hoàng tộc và cũng có địa vị không hề thấp ở trong hoàng cung này.

Nam hài tử nhẹ nhàng điểm mũi chân mấy cái qua mấy nhánh cây sau đó lộn vài vòng trên không trung nhẹ nhàng tiếp đất đứng bên cạnh hoàng thượng lúc này mới nhìn thấy rõ gương mặt. Gương mặt này phải tả ra sao thì quả thật là rất khó nói a..vì gương mặt này quá giống nữ tử. Nhìn gần như thể này còn đỡ chứ nhìn xa e rằng mình nhìn chính là một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp đến mê người. Phụng Ánh Tuyết vừa nhìn thấy không khỏi ngẩn người, trước mặt nàng là nam hài tử ước chừng khoảng chín mười tuổi có một gương mặt tà mị mê hoặc lòng người nhất là đôi mắt phụng vừa nhìn đã bị hút vào trong đó khiến cho người ta không khỏi trầm luân vào trong dục vọng nhưng lại có một chút gì đó cương nghị rất giống hoàng thượng nên nhìn gần mới biết hẳn là nam tử.

Mái tóc của hắn bay bay trong gió nô đùa cùng bạch đào tạo nên một bức tranh mỹ lệ xinh đẹp nhưng đối với nàng mà nói là một khung cảnh bức người tạo cho nàng một sức ép khiến nàng phải nhíu chặt chân mày.

Rốt cuộc hắn là ai? Lại tạo sức ép cho mình như vậy! Và hắn là bạn hay là thù?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: sắc phong (tiếp) Thái tử

Bạch đào vẫn cứ bay phiêu dật trong gió thổi tung mái tóc của nam hài tử yêu nghiệt làm cho hắn càng trở nên xinh đẹp như một con tiểu hồ ly đang quyến rũ người.

Nam hài tử yêu nghiệt đưa mắt liếc nhìn Phụng Ánh Tuyết đang bày ra một bộ dáng vẻ mê man, đôi mắt không có một chút tiêu cực gì mà nhìn hẳn.

Lúc này hoàng thượng mới hoàn hồn lại nhìn về phía nam hài tử yêu nghiệt nói với giọng đầy ngạc nhiên.

“Con nói..đây là con của hoàng hậu và...” con của ta! Hoàng thượng chưa nói hết thì nam hài tử yêu nghiệt đã lên tiếng.

“Đúng vậy, phụ hoàng. Nàng là nữ nhi của người nhưng chỉ đáng tiếc là...” hắn vừa nói tới đây thì dừng lại khẽ liếc mắt về phía nàng vẫn còn trong trạng thái mê man không tiêu cực nhưng lại làm cho hoàng thượng trở nên căng thẳng vì đợi câu nói của hắn.

“Chỉ đáng tiếc là nàng đã trở thành ngọc tử và xấu nữ sau khi hoàng hậu mất.”

“Ngọc tử! Xấu nữ!” hoàng thượng khẽ lên tiếng.

Lúc này hắn nhẹ gật đầu sau đó lại nói tiếp. “Phụ hoàng còn nhớ sự kiện về năm năm về trước không?”

Hoàng thượng khẽ chau mày rồi lại nhìn hắn. “Sự kiện năm đó đã làm trong lẫn ngoài kinh thành phải kinh sợ vì..hoàng hậu đột nhiên nổi điên muốn giết tiểu công chúa của mình sinh ra chưa đầy một tháng nhưng lại không hiểu sao hoàng hậu đột nhiên bị người ta giết chết mà không hiểu nguyên nhân bị ai, bị cái gì giết chết. Nhưng có một điều người dân ở Phụng hoàng triều đồn rằng cái chết của hoàng hậu là do linh hồn của Linh quý phi oán giận mà đến

đòi mạng.”

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn hần lòng thầm nghĩ tại sao nhi tử của mình biết về sự kiện năm đó trong khi lúc đó nhi tử của hần chỉ mới bốn tuổi hơn nữa tại sao lại biết Linh nhi về đòi mạng hoàng hậu trong khi hần cũng không hề hay biết gì.

Nhìn thấy nét mặt càng ngày càng kinh ngạc của hoàng thượng hần khẽ nhếch môi cười nói.

“Thật ra thì chuyện Linh quý phi về đòi mạng cũng chỉ là lời đồn bậy bạ của người dân mà thôi, phụ hoàng đừng bận tâm chuyện đã qua lâu rồi không nên nghĩ đến chuyện trước mắt là...tiểu muội muội này phải giải quyết thế nào a!”

Đôi mắt hồ ly khẽ nhướng lên mang chút ý cười nhìn về phía nàng. Mà nàng thì sắc mặt trắng bệch, trên lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, tay lại càng nắm chặt hơn trong ống tay áo. Nàng thầm nghĩ người này quá nguy hiểm hơn nữa hần lại biết lai lịch của nàng và cả bộ mặt thật của nàng nữa. Rốt cuộc thì hần muốn gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 20: sắc phong (tiếp) thái tử

Màn đêm u ám tĩnh mịch, mây đen phủ cả một vùng trời báo hiệu trời sắp đổ mưa. Phía xa xa trong hoàng cung có hai bóng dáng một trắng một vàng, một trước một sau đang đi trên đường hướng về lãnh cung. Chỉ thấy bóng dáng màu trắng của tiểu cô nương đi sau bóng dáng màu vàng như một u linh bám riết không rời.

Thân ảnh màu vàng dừng lại như đang suy tư một điều gì đó làm cho bóng dáng màu trắng phía sau cũng phải dừng lại sợ đâm vào hần.

Gió vẫn thổi, mây vẫn đen, bầu trời bắt đầu tạo ra tia chớp vang trời khiến người ta rung sợ nhưng ở phía dưới lại tạo ra một không khí bức áp vô hình khiến người ta càng rung rẩy hơn.

“Tiểu muội muội của ta! Người rốt cuộc là người như thế nào a...” bóng dáng màu vàng khẽ quay lại đối diện với bóng dáng màu trắng khẽ mỉm cười nhưng đáy mắt lại không có chút ý cười làm người ta khó đoán tâm tư của hần.

Thân ảnh màu trắng khẽ giật mình ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng màu vàng nhưng đôi mắt lại trong suốt vô hồn không có một tia độ ấm. Phải bóng dáng màu trắng đó không ai khác đó chính là Phụng Ánh Tuyết và người đang đứng trước mặt của nàng theo như trí nhớ chính là thái tử Phụng Dạ Hần cũng là đại ca của nàng.

“Nào tiểu muội muội nói cho ta biết, muội tiếp cận phụ hoàng là có mục đích gì?” Phụng Dạ Hần nhìn nàng trên môi luôn nở nụ cười đẹp mị hoặc nhưng sinh nhưng ánh mắt lại chứa hàn băng và một tia sát ý ngàn năm.

Phụng Ánh Tuyết nhìn hần nở một nụ cười lạnh, đôi mắt trong suốt vô hồn không có tiêu cực nay bắt đầu thanh tĩnh trở lại, đôi mắt lạnh băng nhưng lại đầy kiêu ngạo mà nhìn hần.

“Xem ra ta không qua mắt được ngươi rồi.”

“Muội muội quá khem rồi.”

“Nếu như đại ca có nhã hứng không bằng qua lãnh cung của muội chơi hưởng hồ trời cũng sắp đổ mưa rồi a.” nàng khẽ nhìn lên bầu trời.

“Nếu đã như vậy cung kính không bằng tuân mệnh. Mời muội muội.”

“Mời!”

Phụng Ánh Tuyết và Phụng Dạ Hần một đường đi tới lãnh cung mà bọn họ vừa tới trời cũng bắt đầu đổ mưa. Đêm còn dài chi bằng hảo hảo mà tâm sự với muội muội với lại...hần rất hứng thú nha.

Đầu óc đen tối cảm nghĩ bậy bạ. Đầu óc trong sáng từ từ mà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 21: Sắc phong (tiếp) thái tử

Ngoài trời mưa vẫn rơi, gió vẫn thổi, sấm vẫn chớp tạo ra những âm thanh hỗn tạp trong cơn bão. Nhưng bên trong căn phòng lại là bầu không khí yên lặng đến đáng sợ.

Chỉ thấy một tiểu nam hài tử đang nửa nằm nửa ngồi trên giường tay đang cầm một chén trà hoa do Phụng Anh Tuyết rót đang nghi ngút khói làm cho lòng người ấm hơn. Tiểu nam hài tử khẽ liếc đôi mắt tà mị nhìn Phụng Anh Tuyết đang ngồi trên ghế, đôi môi khẽ nhướn lên mỉm cười tà mị. Hắn đưa chén trà lên môi khẽ thưởng thức còn không quên cố ý nói rộng cổ áo trước ngực khiến cho làn da trắng ngần cùng với xương quai xanh lộ ra làm cho người ta chỉ muốn hung hăng đè hắn dưới thân hạo hạo mà dạy dỗ.

Trên trán Phụng Anh Tuyết xuất hiện ba vạch hắc tuyến chạy dài, khoé miệng khẽ giật giật, trong đầu hiện lên mấy chữ 'yêu nghiệt, lẳng lơ, hồ ly và còn...bộ long bào này..ô uest mất rồi!'.

“Tiểu muội muội của ta, có thể nói rồi chứ?”

“VẬY ĐIỆN HẠ CỦA TA, CÓ THỂ GIẢI THÍCH ĐƯỢC RỒI CHỨ?”

Nhìn thấy bóng dáng cứng đờ, Phụng Anh Tuyết trong lòng hả hê. 'Hừm! Muốn đấu với ta chờ mười năm nữa đi cưng'.

“Haha! Chuyện này...” hắn bắt đầu hốt hoảng khi nhìn vào ánh mắt của Phụng Anh Tuyết. 'Tại sao mình vị phát hiện, thân thủ của mình cũng rất giỏi mà!'

“Nói!”

“Chuyện này thật ra chỉ là tình cờ thôi haha... Lúc đó bởi vì ta nhầm chán nên đến Đào Linh viên chơi thôi không ngờ lại gặp muội ở đó nên ta mới đi theo muội không có ý gì khác nha.”

“VẬY CÒN CÔ TA! TẠI SAO LẠI KHÔNG RA CỨU?”

“Là tam muội à! Lúc đó ta cũng có định cứu nhưng thấy muội không có ác ý nên mới để muội quản giáo cô ta một chút xem như là một bài học. VẬY MUỘI NÓI ĐI, SAO BIẾT ĐÓ LÀ TA VÀ..THÂN PHẬN CỦA TA?”

Phụng Anh Tuyết nâng đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn khẽ nói.

“Thứ nhất ta nghe được tiếng gió khi mà ngươi đang di chuyển. Thứ hai có kẻ nào to gan lại dám mạo y phục của thái tử mà đi long nhong chứ, chỉ sợ mạng chưa đủ dài và còn...mùi hương trên người ngươi, trong không khí.”

Hắn nghe xong bị đá kích lại thêm mấy lần bị đá kích do Phụng Anh Tuyết nói ra. Đường đường là thái tử Phụng Dạ Hàn của một nước lại không bằng một tiểu muội muội ở lãnh cung suốt năm năm. Lão thiên a ông đúng là thiên vị, hắn khóc trong lòng. Ba giây khôi phục bình tĩnh hắn hỏi tiếp.

“VẬY CÒN PHỤ HOÀNG, MUỘI TIẾP CẬN ÔNG ẤY ĐỂ LÀM GÌ?”

Hắn nheo ánh mắt lại hỏi nàng, nhưng lại làm cho hắn bị hất lên một thùng nước lạnh.

“Ngươi bị mất trí à, không nhớ lúc đó di nương của ta vì đem mấy trái lê mà bị mấy cung nữ kia đánh đập à.”

Hắn thật sự...thật sự muốn bóp chết nàng cho hả dạ .Hắn bức bối muốn phát tác ức chế trong lòng... Xệt! Trong đầu hắn nhớ ra gì đó, nhếch môi mỉm cười, thân hình bày ra tư thế quyền rũ nhất nhìn Phụng Anh Tuyết nói.

“VẬY..TIỂU MUỘI MUỘI À NÓI CHO TA BIẾT VÌ SAO HÔM ĐÓ MUỘI CÓ THỂ ĐI XUYỀN QUA BỨC TƯỜNG?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Sắc phong (tiếp) bí mật

“VẬY..TIỂU MUỘI MUỘI À NÓI CHO TA BIẾT VÌ SAO HÔM ĐÓ MUỘI CÓ THỂ ĐI XUYỀN QUA BỨC TƯỜNG?” Ánh mắt tà mị của Phụng Dạ Hàn nheo lại nhìn nàng.

Phụng Anh Tuyết tay khẽ dừng một chút, đôi môi nhếch lên sau đó tiếp tục uống trà bình thường xem như không có gì. Thật ra cô đã tính ngay từ đầu hôm đó là cố tình cho hắn thấy để dễ bề lên kế hoạch 'trả thù'.

“Ngươi có từng nghe nói bộ tộc tinh linh chưa?”

“Bộ tộc tinh linh?” Phụng Dạ Hàn có chút do dự, hơi nghi ngờ lẽ nào là..không đúng bộ tộc tinh linh đã biến mất hơn 100 năm trước cơ mà hơn nữa thuộc hạ của hắn cũng không có manh mối. Hắn đưa ánh mắt dò xét nhìn nàng.

Như nhìn thấy hắn suy nghĩ điều gì Phụng Ánh Tuyết cong môi mỉm cười, nhẹ nhàng đáp.

“Phải! Ta chính là người của tộc tinh linh, hơn nữa là tinh linh quý tộc.”

Tinh linh quý tộc! Tinh linh quý tộc!...

Bốn từ này luôn hiện trong đầu của hắn phải nói là ám ảnh. CMN!(chửi thề) Là tinh linh quý tộc! Quý tộc đó! Có ai biết được khi nhìn thấy một tinh linh hạ đẳng cũng là mãn nguyện rồi, ngay cả trong sách cổ có nói chỉ nhìn thấy một tinh linh quý tộc cũng đủ mức loài người phải hèn mọn mà quỳ dưới chân rồi. Nhưng..ba giây suy nghĩ..sau chẳng thấy giống tinh linh gì vậy? Hắn lại đưa ánh mắt lần thứ n nhìn nàng chốc chốc lại gật đầu sau đó thì lại lắc đầu.

Trán của Phụng Ánh Tuyết lại chạy ba hàng hắc tuyến lần thứ n. Nè đừng khinh thường ta vậy chứ.

“Nhìn muội thế nào cũng chẳng giống một tinh linh chứ đúng nói chi là quý tộc.” Phụng Dạ Hàn xoa cằm khinh thường.

Phụng Ánh Tuyết nghe thấy thế, lửa giận lạ bốc cao lên:

“Người thì biết cái gì mà nói chứ bộ tộc tinh linh chúng ta khi tới lễ trưởng thành thì mới có bộ dáng xinh đẹp, hơn nữa sức mạnh cũng được nâng cao. Chỉ những người chưa tới lễ trưởng thành như ta đây thì bộ dáng vẫn giống như loài người thôi rất khó phân biệt.”

Phụng Dạ Hàn dùng bộ mặt 'À! Hóa ra là thế hèn chi nhìn hoài không giống' khiến cho Phụng Ánh Tuyết càng tức điên hơn vội uống mấy ngụm trà cho hạ hỏa.

“Vậy! Không lẽ hoàng hậu là tộc tinh linh?” Phụng Dạ Hàn đột nhiên nói ra câu này như tự hỏi chính mình hay hỏi nàng vậy.

“Đương nhiên là không rồi người như bà ta làm sao xứng với nương của ta.” Phụng Ánh Tuyết nhanh nhẹn đáp lời.

Hắn ngạc nhiên hỏi. “Vậy là ai?”

“Thái tử điện hạ là người cao thâm vậy sao không tự điều tra xem, rốt cuộc ai là nương của ta?”

Phụng Ánh Tuyết nở nụ cười mỉ hoặc nhìn hắn 'đừng tưởng chỉ có mình người biết cười'. Phụng Dạ Hàn nghe thấy khẽ giật mình nhưng lát sau lại cười, cười đến nỗi chảy nước mắt lăn qua lăn lại ở trên giường nhưng lát sau lại khôi phục dáng vẻ tà mị nở nụ cười điên đảo chứng sinh nhưng ánh mắt trở nên sắc lạnh bén nhọn khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Tiểu muội muội của ta quả nhiên thông minh nhưng muội nên nhớ kĩ một điều thông minh quá không tốt cho bản thân đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: sắc phong (tiếp)

Trời dần dần tạnh mưa, mây đen cũng biến mất nhường lại cho ánh trăng soi sáng bầu trời đêm.

Sau khi Phụng Ánh Tuyết đưa tiễn Phụng Dạ Hàn đi ra cổng lãnh cung, một mình nàng cất bước đi về phòng ngủ. Vốn định ban đầu là giải quyết đám cung nữ đã làm di nương bị thương nhưng trước khi đi Phụng Dạ Hàn đã nói 'ta đã xử hết cung nữ đấy rồi muội đừng lo lắng, yên tâm mà đi ngủ nha!'. Đã vậy còn để nụ hôn gió, nghĩ tới đây da gà da vịt Phụng Ánh Tuyết lại nổi lên. Thôi! Tốt nhất là đi ngủ không suy nghĩ nhiều nữa.

--- ----Ta là đường phân cách tuyến meo-----

Sáng hôm sau...

Mặt trời còn chưa ló dạng Phụng Ánh Tuyết bị di nương kêu thức dậy lôi ra ngoài nhận thánh chỉ. 'Thánh chỉ' hai từ này xuất hiện trong đầu Phụng Ánh Tuyết. Lập tức nàng thay đổi 180° trở về con rối không có linh hồn. Theo như dự tính của nàng thì ích nhất là khoảng vài ngày nữa mới tới không ngờ lại tới sớm như vậy, chắc có lẽ là Phụng Dạ Hàn đã nhúng tay vào việc này. Thôi kệ đi sớm hay muộn rồi cũng đến chẳng qua là có người giúp cho nhanh thôi mà cùng lắm thì cảm tạ hắn là được.

Ra tới đại sảnh đã thấy một vị công công ngồi chờ ở đó với vẻ mặt hết sức chi là đưa đám. Công công nhìn thấy người đã tới vội nhìn đánh giá Phụng Ánh Tuyết từ trên xuống dưới làm cho nàng cực kì khó chịu toả ra hàn khí. Vị công công thấy Phụng Ánh Tuyết một thân lục y thô sơ, mái tóc thì dài tới thắt lưng rối như tơ vò. Lại quay sang nhìn lão phụ nhân cũng một thân y phục thô sơ, đôi mắt thì không nhìn thấy, tay chân thì rung rung làm cho

người ta nghĩ lão phụ nhân có thể sẽ xiêu bất cứ lúc nào. Vị công công cảm nhận có gì đó rợn rợn lạnh lạnh sống lưng vội vàng đọc thánh chỉ không dám nhìn nữa.

Phượng Ánh Tuyết cùng với di nương quỳ xuống tiếp thánh chỉ. Vị công công đọc một tràn lan đại hải nói đến hăng say mà tạo ra mấy trận mưa nước miếng. Phượng Ánh Tuyết nghe chẳng hiểu đầu của tai nghe gì cả chỉ biết ngồi ở đó gật đầu như gà mổ thóc cho đến khi vị công công kêu tiếp chỉ thì nàng mới tỉnh ngủ.

Nói chung thánh chỉ đến nói nàng di dòi phủ, sắc phong cho nàng làm quận chúa chứ không phải là công chúa. Hazzz! Quả thật hoành thượng vẫn còn nghi ngờ nếu không thì đã cho nàng lên làm công chúa rồi. Từ giờ trở đi sẽ có nhiều truyện hay ho rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cung Ngọc Tuyết

Cung Ngọc Tuyết quang cảnh cũng giống như tên, nơi đây đều tràn ngập màu trắng như tuyết. Mỗi một gian phòng đều lấy bạch ngọc làm chủ đạo, lấy hoa bạch liên làm trang trí đủ để thấy ở đây xa hoa thế nào. Chỉ có điều ở đây luôn tỏ ra khí lạnh run người khiến cho người khác không dám tiến vào. Nhưng nói đến vấn đề này phải kể đến vị chủ nhân ở cung Ngọc Tuyết 'Phượng Ánh Tuyết'.

Tại nơi nào đó trong hồ bạch liên, Phượng Ánh Tuyết đang nằm ngủ ở trên mặt hồ nước, vừa nằm vừa sưởi nắng. Xung quanh nàng từng đóa bạch liên đang nở rộ kèm theo một chút ánh sáng bạc nhàn nhạt.

“Tiểu muội muội của ta lại lười đi ngủ nữa à!”

Từ xa một bóng dáng nam hài tử đang nhẹ nhàng lướt đi trên những lá sen và dừng lại đứng bên cạnh Phượng Ánh Tuyết. Người này sở hữu một gương mặt cực kì yêu nghiệt đang cười với Phượng Ánh Tuyết đã vậy còn mặc một bộ hồng y đỏ tươi như máu nữa chứ.

Vừa nghe thấy tiếng Phượng Ánh Tuyết lập tức co rút khoé miệng, 'đã trốn ở đây rồi mà còn bị phát hiện' trong lòng Phượng Ánh Tuyết thầm nghĩ. Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy đứng trên mặt hồ đối diện với Phượng Dạ Hân trong lòng thì đầy một bụng lửa giận.

Đã một tháng kể từ ngày nàng chuyển tới cung Ngọc Tuyết sống. Phải nói rằng ngày nào trong cung Ngọc Tuyết không gà bay chó sủa mới là lạ. Diễn hình như thái tử Phượng Dạ Hân đây, mỗi lần mà vị thái tử điện hạ ghé thăm cung Ngọc Tuyết là chỉ có động đất của mấy fan cung nữ thái giám ghé qua nhìn hân một cái hay chẳng hạn như mama sai ta qua lấy đồ, tổng quản kêu ta qua đây phụ giúp...phải nói rằng là gà bay chó sủa. Chưa hết, có một lần nàng tức giận buộc miệng nói 'sao người không mặc nguyên một bộ hồng y đỏ chói luôn đi! Mặc y phục thái tử làm gì cho thêm ô uế!'. Bây giờ nàng suy nghĩ lại thì hối hận rồi biết vậy không nên nói, bây giờ fan của thái tử tăng gấp ba lần khi thấy hân mặc nguyên bộ hồng làm sức quyến rũ hân tăng lên không ít mặc dù chỉ mới là nam hài tử. Một câu thôi 'khóc không ra nước mắt' TT-TT.

“Huynh tìm ta có chuyện gì?” Phượng Ánh Tuyết mặt lạnh như tiền hỏi hân.

“Tiểu muội muội à! Đừng lạnh lùng như vậy chứ muội cũng biết ta qua đây tìm muội là chuyện đó mà!” Phượng Dạ Hân trưng ra bộ mặt cún con như chủ bị vứt bỏ khiến cho Phượng Ánh Tuyết giật giật khoé miệng.

“Vậy muội hỏi huynh ma pháp lần trước huynh học xong chưa?”

“Ta học rồi chỉ là...” Phượng Dạ Hân cuối đầu xuống như trẻ nhỏ mắc lỗi phải chịu phạt mà quả thật Phượng Dạ Hân là nam hài tử có điều cái mặt hơi đẹp hơn người ta một tí.

“Chỉ là chuyện gì? Có phải...lại làm sai đúng không?”

“Kh..không có chỉ là...” Phượng Dạ Hân nhìn Phượng Ánh Tuyết đang nở nụ cười rạng rỡ là biết nàng đang tức giận a.

Phượng Dạ Hân không nói gì nữa, tầm mắt bắt đầu nhìn vào đóa hoa bạch liên cách đó không xa, hai tay đưa lên không trung làm ra một vài động tác. Từ từ một luồng ánh sáng bạc lạnh bức người bay về phía hoa bạch liên, chỉ thấy từng cánh hoa màu trắng xinh đẹp lập tức bị đóng băng trở thành tuyết liên. Nhưng ba giây sau đó băng lập tức tan trở về bình thường như không có chuyện gì xảy ra cả.

Phượng Ánh Tuyết nhìn một màn này có hơi nhũn mảy nhưng một lát sau lại giảng ra như đã hiểu ra điều gì đó.

“Ta đã hiểu rồi! Huynh mau về trước đi!”

“Tại sao ta phải về? Muội còn chưa giải thích cho ta nữa.”

“Nhìn phía sau huynh kia!”

Lúc này Phụng Dạ Hàn quay lại phía sau nhìn thấy, một đám cung nữ thái giám đang đứng gần bờ hồ đang không ngừng liếc mắt đưa tình nhìn hân.

“Ta đi trước đây! Bảo trọng!” Phụng Ánh Tuyết nói xong đã không còn thấy bóng đầu nữa chỉ còn lại một mình Phụng Dạ Hàn đứng bơ vơ ở đó kèm theo là một đám cung nữ thái giám đang chờ sẵn hân bên bờ hồ.

“Được lắm, tiêu muối muối! Dám bỏ ta một mình ở đây. Đừng để ta gặp lại muối nếu không ta sẽ tha cho muối.”p

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Quận chúa vs Công chúa

Thân hình Phụng Ánh Tuyết nhẹ điểm vài cái lên lá sen biến mất khỏi nơi đó, để lại cho ai kia đứng một mình nguyên rùa cái kẻ nào đó bỏ của chạy lấy người. (Mèo: Vâng! Cái của đó chính là anh Hân đây! :leuleu:)

Một thân lực y nhỏ nhắn đi trong gió, Phụng Ánh Tuyết bước một mình trên hành lang trải dài. Tuy trên người nàng không còn một bộ váy hèn mọn, không còn phải mặc những y phục rách nát và không còn bị ức hiếp nhưng Phụng Ánh Tuyết nàng quyết định phải trả thù, phải đòi lại những gì thuộc về nàng.

Bất giác nàng đưa tay lên sờ lên gò má phải của mình. Nơi đây có vết sẹo dài mà do mẹ ta ban tặng, tuy nàng đã dùng khăn che mặt lại nhưng cũng không tránh khỏi đám tiểu xung quanh. Nàng thở dài lại bước đi tiếp, đến khúc quẹo trái không để ý mà va phải một người.

“Ui da!!! Đau chết ta rồi kẻ nào mà không có mắt dám đụng ban công chúa ta hả?” Tiếng nói chanh chua này không ai khác chính Phụng Nguyệt Hoa công chúa.

Phụng Ánh Tuyết không chú ý đụng phải người khác nhưng nghe tiếng nói biết rằng của ai nên không còn thèm xin lỗi nữa trực tiếp đứng dậy đi tiếp coi như không có gì.

“To gan! Người là ai mà dám đụng công chúa không xin lỗi mà còn đi như thế?” nô tỳ thân cận Nguyệt Hoa thấy vậy vội vàng đỡ nàng lên, sợ thất trách bị xử phạt nên mới lên tiếng mắng Phụng Ánh Tuyết.

“Người còn dám đi! Người đâu bắt con tiện tỳ đó lại cho ta!” Phụng Nguyệt Hoa thấy người dần dần đi xa trong lòng phẫn nộ ra lệnh bắt Phụng Ánh Tuyết lại.

Phụng Ánh Tuyết nàng đâu phải là người dễ bị ức hiếp. Lập tức nàng nghiêng người về phía trước, thân hình lùi lại một bước, hai tay nhẹ nhàng điểm huyết đạo của hai cung nữ. Lại xoay một vòng tránh thoát công kích của tên thái giám, Phụng Ánh Tuyết sử dụng ma pháp hệ phong làm cho tốc độ của mình tăng nhanh. Nàng chạy nhanh vượt qua mấy tên thái giám sẵn tiện điểm huyết đạo bọn họ khiến mấy tên thái giám cung nữ dừng lại động tác đứng yên như pho tượng.

Phụng Nguyệt Hoa nhìn thấy một màn này không khỏi miệng chữ A mắt chữ O mà nhìn Phụng Ánh Tuyết đang gần nàng trong gang tấc.

“Ngươi..ngươi..!” Phụng Nguyệt Hoa lắp bắp nói.

“Ta cái gì mà ta! Để ta nói cho ngươi biết, thứ nhất ngươi đụng trúng ta còn có nói xin lỗi, thứ hai đây là phù của ta đừng có mà động chân động tay ở nơi này nếu không hậu quả ngươi cũng hiểu rồi đó!”

Phụng Ánh Tuyết nói xong quay mặt đi để lại Phụng Nguyệt Hoa đứng đó như trời trồng không phản ứng được câu nào. Đến lúc Phụng Nguyệt Hoa mới phản ứng lại thì Phụng Ánh Tuyết đã đi mất dạng, trong lòng một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết. Vốn dĩ nàng đến đây để gặp đại ca người mà nàng ái mộ cũng sẵn tiện đến gặp Quận chúa, ai ngờ người chưa gặp đã đụng phải một con tiện tỳ không biết phép tắc đã vậy còn dám dă thương người của nàng nữa chứ. Ngươi cứ chờ đó, chờ ta bẩm báo với phụ hoàng tra ra ngươi đến lúc đó xem ta có lột da rút gân ngươi không. Phụng Nguyệt Hoa nắm chặt lòng bàn tay lại thề quyết có chết cũng phải trả mối thù này.

Phụng Ánh Tuyết đứng ở một góc quan sát thâm cười lạnh. 'Ngươi muốn chanh chua đánh đá, ngươi ngang ngược lộng hành không có ai trừng trị. Vậy để ta trừng trị thay trời hành đạo mà trừng trị ngươi xem như là gián gân cốt'.

Nàng xoay người bức đi được vài bước thì dừng lại nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đại ca của ta! Lén lúc thập thò như vậy không phải là phong thái của một thái tử nên có đâu.”

“Đúng là không qua khỏi thiên nhãn của muối.” từ trong bóng tối Phụng Dạ Hàn bước ra nở nụ cười tà mị với Phụng Ánh Tuyết.

“Thứ nhất không phải thiên nhãn, thứ hai bước chân của huynh có tiếng động cộng thêm với bộ y phục đó không khiến người ta chú ý mới là lạ.” Phụng Ánh Tuyết vừa nói vừa nhìn Phụng Dạ Hàn từ trên xuống dưới đánh giá bộ hồng y đồ chói đó, như nhớ ra chuyện gì đó Phụng Ánh Tuyết hỏi.

“Huỳnh thoát ra được rồi à?” Phụng Dạ Hàn vừa nghe nàng nói câu này xong trong bụng một lửa giận nay lại tăng thêm.

“Muội đó! Còn dám nói câu này, bỏ ta một mình ở lại nơi đó với một đám lang sói.” Phụng Dạ Hàn làm bộ mặt giống như chú chó nhỏ bị chủ nhân mình vứt bỏ không thương tiếc.

Phụng Ánh Tuyết nhìn thấy màn này khoe miệng không khỏi giật giật. Mặc dù đã quen biết vị Hàn đại ca này được một tháng nhưng nàng vẫn chưa thích ứng được với bộ mặt này của đại ca nàng. Phụng Ánh Tuyết nhìn ra phía sau Phụng Dạ Hàn vừa nhìn nàng không khỏi than trời.

“Chúc huỳnh may mắn!” vừa nói xong Phụng Ánh Tuyết biến mất lần nữa để lại ai kia đứng như trời trồng.

“Nè! Muội đi đâu đó sau lại không đợi...” chưa kịp nói hết Phụng Dạ Hàn nghe thấy tiếng nói cười đùa của mấy cô cung nữ ở phía sau, không cần nghĩ cũng biết, ba sáu kẻ chạy là thượng sách.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Băng Ngọc Liên

Màn đêm bắt đầu phủ xuống khắp hoàng cung, lồng đèn trên khắp ngã rẽ hoàng cung cũng bắt đầu treo lên nhưng chỉ có cung ngọc tuyết vẫn lạnh lẽo tăm tối như chủ của nó.

Lại một đêm nữa trôi qua, Phụng Ánh Tuyết ngồi dựa trên cửa sổ ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài. Bên ngoài bầu trời đêm vẫn là ngôi sao đó vẫn là một mặt trăng non mới hình thành lộ ra ánh sáng nhàn nhạt tạo ra một khung cảnh sóng êm biển lặng nhưng ai biết được ngày mai sẽ ra sao có khi là đón chờ giông bão. Phụng Ánh Tuyết lấy một thứ từ trong ngực mình ra, nhẹ nhàng đưa ánh trăng lên xem xét. Chỉ thấy trong tay Phụng Ánh Tuyết là một khối ngọc màu trắng nhưng nhìn kĩ lại thì thấy nó giống như một khối băng, kì lạ hơn là khi Phụng Ánh Tuyết đưa khối ngọc kì lạ đó ra ánh trăng nó lại phát ra ánh sáng nhu hoà bên trong còn hiện ra một nụ hoa sen chín cánh còn chưa nở rộ. Lúc này ánh mắt của Phụng Ánh Tuyết nhàn nhạt liếc về một góc nhẹ nhàng cất tiếng.

“Đại ca! Nửa đêm vào phòng của nữ nhi là không tốt đâu!”

“Muội cũng được gọi là nữ nhi nữa à? Sao ta tìm hoài mà không thấy ta!” Phụng Dạ Hàn từ góc tối bước ra lại gần Phụng Ánh Tuyết.

Vẫn là khuôn mặt yêu nghiệt đó vẫn là một bộ hồng y đỏ chói đó dưới bầu trời đêm chỉ thêm có một tí hình thù hoa bi ngạn ở ống tay áo và phần vạt áo. Phụng Ánh Tuyết liếc nhìn hắn một cái sau đó lại dời tầm mắt đến khối ngọc.

Phụng Dạ Hàn thấy Phụng Ánh Tuyết không để ý tới hắn liền có chút bức bối nhưng khi nhìn thấy khối ngọc kì lạ trong tay Phụng Ánh Tuyết thì tỏ ra thích thú vui bước lại gần.

“Đây là ngọc gì vậy? Sao ta chưa từng thấy qua!” Phụng Dạ Hàn thích thú hỏi.

“Muốn không?” Phụng Ánh Tuyết nhàn nhạt nói.

“Muốn!!” Phụng Dạ Hàn thì nhảy cẫng lên, vui vì có được quà.

Phụng Ánh Tuyết đưa khối ngọc trong tay nàng giao cho hắn.

“Đây là Băng Ngọc Liên! Nó có ít cho huỳnh.”

“Vậy sao, cảm ơn muội nha! Nhưng mà ta có thắc mắc tại sao không phải là Băng Liên Ngọc hay Liên Băng Ngọc tại sao lại là Băng Ngọc Liên?” hắn cầm lắc lắc khối ngọc trong tay hỏi cô.

Nghe Phụng Dạ Hàn nói thế, Phụng Ánh Tuyết quay đầu ra cửa sổ nhìn vầng trăng non.

“Ngọc trong băng, băng trong ngọc. Ngọc ngọc băng băng, băng băng ngọc ngọc.”

Phụng Dạ Hàn “...”

“Sau này huỳnh sẽ hiểu.” Phụng Dạ Hàn khẽ gật gật như là đã hiểu nhưng hắn lại còn một cái thắc mắc.

“Băng Ngọc Liên này dùng để làm gì?”

Nàng nhìn hắn bắt đầu đi đến bên cạnh giường ngồi xuống trả lời.

“Tuy huynh đã học được vài ma pháp của tộc tinh linh nhưng huynh vẫn là con người cho nên ngọc này có thể giúp huynh tu luyện ma pháp.”

“Lợi hại như vậy!”

“Ừm nhưng huynh nên nhớ mọi việc phải từ từ không được hấp tấp.”

Hắn nhẹ gật nhưng sau đó nhũn mày. “Vậy tại sao muội không dùng mà lại đưa cho ta?”

Phượng Ánh Tuyết mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu. “Vì muội không có duyên với nó. Băng Ngọc Liên này nó chọn huynh.”

Hắn chỉ vào mặt mình. “Chọn ta?”

Nàng nhẹ gật đầu.

“Vậy Băng Ngọc Liên này đâu ra?”

Trán của nàng bắt đầu nổi gân xanh, 'sau hôm nay hẳn hỏi lắm vậy' nhưng nàng vẫn kiên nhẫn trả lời.

“Băng Ngọc Liên này là của sư phụ tặng.” nói trắng ra cái lão già Nam Cung Quân đó không biết đánh nhau với ai được khối ngọc này nhưng chỉ có điều lão già Nam Cung Quân này không biết nhìn chỉ tưởng là một cục đá vô giá trị mà thôi nên đem cho nàng. Vừa nhìn thấy nàng đã cảm nhận được khí tức của linh lực phát ra từ khối ngọc này liền biết nó không phải là một cục đá nữa mà là Băng Ngọc Liên.

“Waaa! Tuyết nhi cũng có sư phụ nữa hả! Có thể nói cho ta biết đó là ai không?” đôi sáng long lanh như cún con đợi chờ Phượng Ánh Tuyết.

Phượng Ánh Tuyết đã bắt đầu hết kiên nhẫn, trực tiếp đá bay hắn một cước ra ngoài.

“Nếu muốn biết đi mà hỏi Chu công! Giờ đêm đã khuya muội phải đi ngủ! Không tiễn khách!” ba chữ cuối nàng nhấn mạnh xuống sau đó trực tiếp đóng cửa đi về giường ngủ để lại Phượng Dạ Hàn đứng như trời trồng nhìn cánh cửa.

Một lúc sau Phượng Dạ Hàn khôi phục lại nhẹ nhàng vuốt ve khối ngọc sau đó xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thẩm vấn

Một buổi sáng trong lành, chim hót líu lo báo hiệu một ngày mới tươi sáng nhưng...

“Người đâu! Mau bắt quận chúa đưa lên triều thẩm vấn!” Giọng nói eo eo của tên thái giám cất lên không khỏi khiến người ta rùng mình.

Phượng Ánh Tuyết còn đang say giấc nồng thì bị đánh thức, mấy cung nữ lôi nàng xuống còn chưa kịp chải tóc, mặc quần áo chỉnh tề cứ như vậy mà đi chỉ cho nàng một chiếc áo khoác ở bên ngoài. Di nương không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng lại nghe nói nàng bị bắt đi thì hết hoảng kêu người đưa đi chạy theo.

Trên triều, các bá quan văn võ triều đình đang thảo luận 'Vì sao đã hết giờ làm việc rồi mà hoàng thượng kêu ở lại? Đã vậy còn có tam công chúa Nguyệt Hoa công chúa ở đây nữa chứ?'. Nhìn thấy Tam công chúa Nguyệt Hoa làm nũng với hoàng thượng đa số quan liêm chính nhìn tam công chúa bằng ánh mắt chán ghét nhưng cũng có chút lo sợ vì tiếng xầu đồn xa tiếng lành thì khỏi nói đi mà cũng chả có đâu để có. Còn những quan còn lại cũng tự mình biết ha! Toàn là những lũ chỉ biết ăn không ngồi mà nhìn ánh mắt như thiêu như đốt hận không thể mà đem về nhà làm con dâu nhà mình. (Meo: Máy ông quan này có vấn đề về đầu óc.)

“Quận chúa tới!!!” Giọng eo eo của tên thái giám vang lên tập hai.

Mấy quan văn quan võ hiện lên dấu chấm hỏi trong đầu. 'Tại sao không phải là triệu kiến hay yến kiến. Còn nữa nha nghe nói quận chúa này từ khi sinh ra đã là ngốc tử, không biết có phải hay không nhưng xem ra hôm nay có dịp tận mắt chứng kiến.

Phượng Ánh Tuyết từ ngoài bước với một bộ dạng đầu tóc rối bời, quần áo thì nhăn nhúm đã vậy chỉ mặc nội y* bên ngoài chỉ độc một chiếc áo khoác, nhìn nàng bây giờ trông khác hẳn tên khất cái ở ngoài đường. Đây là trí tưởng tượng của mấy người quan văn quan võ nhưng trên thực tế thì...Phượng Ánh Tuyết cực kì cực kì buồn ngủ a.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thăm vấn (tiếp)

“To gan! Nhìn thấy hoàng thượng sao còn không mau quỳ xuống!”

Phượng Ánh Tuyết đang mơ mơ màng màng trong cơn buồn, nghe thấy tiếng công công quát lên không khỏi giật mình tỉnh ngủ. Vội lấy lại tinh thần Phượng Ánh Tuyết bắt đầu một bộ dáng mê mẩn đôi con ngươi không có tiêu cực mà nhìn bốn phía xung quanh trong trạng thái mơ hồ.

Bị hai tên lính phía sau ép cho quỳ xuống Phượng Ánh Tuyết một lần nữa không khỏi tức giận.

“Ngươi có biết mình bị tội gì không?” giọng nói uy nghiêm của hoàng thượng cất lên.

“Tội... gì?” Phượng Ánh Tuyết biết là cái vụ hôm qua nhưng chưa tra khảo gì hết mà gần tội cho nàng là biết miệng lưỡi của nàng tam công chúa Nguyệt Hoa này là như thế nào rồi.

“Ngươi còn nói không biết tội của mình! Hôm qua ngươi đánh thái giám cung nữ của ta chẳng khác nào là gián tiếp đánh ta còn nữa ngươi còn lảng nhệch ta nói những câu khó nghe chẳng khác nào nói phụ hoàng không biết dạy ta! Oa..oa..phụ hoàng phải làm chủ cho nữ nhi!”

“Được rồi! Nguyệt nhi ngoan, đừng khóc phụ hoàng sẽ làm chủ cho con!”

Sau khi Phượng Nguyệt Hoa tuân cho một tràng, Phượng Ánh Tuyết không khỏi cảm thán quả thật là 'người càng đẹp thì miệng lưỡi càng độc'.

Phượng Ánh Tuyết lúc này ngẩng mặt lên nhìn long ý được dát bằng vàng ròng óng ánh. Lại nhìn hai người ngồi trên đó một người thì mặc một bộ long bào màu vàng đang không ngừng đồ dành tiểu hài nữ mặc y phục màu lam trong lòng.

Hoàng thượng khi nhìn thấy Phượng Ánh Tuyết ngẩng mặt lên không khỏi liên tưởng tới Linh nhi. Hoàng thượng hốt hoảng vội lấy lại bình tĩnh bắt đầu gầm lên trong cơn giận dữ 'tại sao đôi mắt ấy lại giống nàng như vậy!'

“Ngươi còn không biết tội của mình!?!?”

“Ta..kh..không..biết..”

Phượng Ánh Tuyết rung rẩy sợ sệt lùi lại ôm người mình. Cả cơ thể nàng không ngừng cuộn tròn lại, đôi vai rung rẩy, lăm lăm gì đó trong miệng nhưng đối với những người có võ công như hoàng thượng và quan võ điều nghe rõ.

“Đừ..ng..đánh..ta..đừ..ng..đánh..!”

Giọng nói của Phượng Ánh Tuyết cứ đứt quãng nhưng lại khiến cho quan võ ở đây không ngừng thương xót 'quận chúa này là ngốc từ không những thế lại còn bị người ta bắt nạt' đây là tiếng nói chung của quan võ. Thấy thế một võ tướng ra nói giúp Phượng Ánh Tuyết nhưng lại bị Phượng Nguyệt Hoa nổi giận dùng đũa chọc rỗng còn to hơn khiến cho võ tướng kia tức giận mà lui về.

Đột nhiên Phượng Ánh Tuyết bật dậy lao về phía trước, đôi mắt đỏ ngầu mà nhìn người trước. Mọi người ngỡ ngàng chưa biết làm chỉ nhìn Phượng Ánh Tuyết đang không ngừng lao về phía hoàng thượng. Phượng Nguyệt Hoa vừa nhìn ánh mắt đỏ ngầu của nàng không khỏi hét chói tai.

Lúc này mấy tên thị đang canh giữ nàng mới hoàn hồn trở lại vội cản Phượng Ánh Tuyết lại. Hoàng thượng thì nghe thấy Phượng Nguyệt Hoa hét chói tai vội theo bản năng của mình mà suất ra một chưởng đánh bay Phượng Ánh Tuyết ra ngoài.

Phượng Ánh Tuyết phun ra một ngụm máu nằm thoi thóp ở đó mà nhìn những người đã ra tay với mình trong lòng không khỏi cười tự giễu mình.

“Thái tử cầu kiến!” giọng the thé của tên thái giám ở bên ngoài vang lên kèm theo một bóng dáng tà mị mặc một y phục màu đỏ chói bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 29: Thăm vấn (tiếp)

Phượng Dạ Hàn từ bên ngoài đi nhưng chưa kịp bước thì thấy bóng dáng nhỏ nhoi của Phượng Ánh Tuyết đang nằm ở đó sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt bên khoe miệng còn có ít máu. Thấy vậy Phượng Dạ Hàn vội đỡ nàng dậy mà ôm vào trong lòng, trong lòng không ngừng thầm nắn nắn mình đến trễ một bước.

Phượng Ánh Tuyết thấy Phượng Dạ Hàn trong đôi mắt dần dần có chút tiêu cự mà nhìn hần. Đầu của nàng vùi vào trong ngực hần, khóc nức nở không thành tiếng, muốn nói gì đó nhưng lại không được.

Chứng kiến một màn này tất cả nhưng người có mặt ở nơi đây không khỏi ngỡ ngàng ngay cả hoàng thượng không khỏi sửng sốt. Phượng Dạ Hàn đưa đôi con ngươi lạnh lùng của mình mà nhìn xung quanh, sau đó lại thấy tên thái giám bên cạnh hoàng thượng đang không ngừng rung rẩy. Lại thấy hoàng thượng đang nhìn chăm chăm vào bàn tay của mình.

“Phụ hoàng! Người có thể giải thích cho nhi thần đã xảy ra chuyện gì không?” Phượng Dạ Hàn cất giọng lạnh lùng.

“Chuyện này...ta...” hoàng thượng không biết phải giải thích như thế nào cứ lắp bắp nói, Phượng Nguyệt Hoa thấy vậy mới mở miệng nói chen vào.

“Chuyện này là do ả tiện tỳ gây ra trước! Tự dung nàng nổi điên lên nên phụ hoàng vì muốn bảo vệ muội mà ra tay với ả.”

Phượng Dạ Hàn không khỏi cười lạnh “Bảo vệ, tiện tỳ..tam muội có phải hay không là một công chúa thiếu quân giáo!” lời nói của Phượng Dạ Hàn nay đã lạnh lùng càng không ngừng thêm lạnh hơn khiến cho Phượng Nguyệt Hoa không khỏi lạnh sống lưng.

“Còn nữa! Nếu như ta nhớ không lầm thì Lý công công đã từng đánh Tuyết nhi trước khi nàng làm quận chúa thì phải!”

Nói tới đây thân hình của Lý công công đứng bên hoàng thượng run rẩy vì sợ nay lại nghe những từ mà Phượng Dạ Hàn nói ra cơ thể không ngừng rung lên sau đó quỵ xuống bên người hoàng thượng.

“Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!” nghe những lời này lửa giận của hoàng thượng bốc lên vội đạp tên cầu nô tài xuống dưới 'hừ! Vì hần mà khiến trẫm ra tay với quận chúa ngọc, vì hần mà phải khiến trẫm phải mất mặt với biết bao nhiêu quan thần’.

“Người đâu! Đem tên cầu nô tài này đi lăng trì xử tử!” giọng nói uy nghiêm của hoàng thượng cất lên kèm theo đó là một chút lửa giận không thể phát tiết.

Phượng Nguyệt Hoa đã ngừng khóc, từ đầu tới cuối đều chỉ ngắm nhìn một bộ dáng hồng y của thái tử người mà nàng đã không ngừng ngày nhớ đêm mong và người mà nàng vẫn luôn thầm ngưỡng mộ. Mặc dù nói ở trong hoàng cung này nàng có thể tự tiện ra ra vào vào, có thể gặp bất cứ ai nhưng chỉ có thái tử Phượng Dạ Hàn người mà nàng luôn ngưỡng mộ lại chẳng hề gặp lần nào cho dù có gặp một năm chỉ được vọn vẹn có một hai lần. Nhưng lại nhìn mà người đại ca ôm trong lòng không khỏi có ánh mắt ghen tị mà nhìn Phượng Ánh Tuyết.

“Phụ hoàng về việc sự tình hôm qua không phải là do tiểu muội muội làm nên mong phụ hoàng bỏ qua cho. Mà nếu cho muội ấy có làm đi chẳng nữa thì với việc một người là ngọc tử ngay cả võ công là gì cũng không biết thì làm sao có thể ra tay! Mong phụ hoàng xem xét! Không còn chuyện gì nữa nhi thần xin cáo lui.” nói xong Phượng Dạ Hàn không thêm đề ý tới ai trực tiếp mang Phượng Ánh Tuyết rời khỏi.

*nội y: là cái bộ quần áo màu trắng ở bên ngoài ấy.

Thảm ván hết! Mèo vắt hết óc rồi nên đi bổ sung năng lượng đây!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hoa Xuân Các

Sau khi bỏ lại đám người phía sau Phượng Dạ Hàn một mình tiêu soái đem nàng đi về cung Ngọc Tuyết. Còn hoàng thượng đương nhiên là khí nộ xung thiên, ra lệnh mọi người bãi triều ngay cả tam công chúa Nguyệt Hoa cũng bỏ lại ở đó ngay ngọc một mình. Mấy quan văn quan võ thì lục đục kéo nhau ra về nhưng có một số người suy nghĩ tình hình chung là 'thứ nhất quận chúa đích thực là một ngọc tử như trong lời đồn, thứ hai phụ hoàng không yêu thương luôn luôn lạnh nhạt với nàng, thứ ba thái tử là người che chắn cho quận chúa sau này nên cũng không dễ chọc cho nên rút ra một kết luận sau này gặp hoàng thượng tuyệt đối không nên nhắc hai từ quận chúa và sau này có gặp quận chúa thì không nên đắc tội a! Bởi vì đắc tội quận chúa cũng đồng nghĩa đắc tội thái tử' sau này phải cẩn thận mới được.

Trở lại nhân vật chính của chúng ta, sau khi về đến cung di nương không ngừng lo hỏi nàng có sau không? Có bị thương ở đâu không? Khiến cho Phượng Dạ Hàn lắc đầu cười trừ, khuyên di nương làm một vài món cho Phượng Ánh Tuyết ăn lấy sức vì sáng tới giờ nàng chưa ăn gì nên di nương mới thử một hơi nhẹ nhóm mới đi vào bếp làm cho nàng ăn.

Đặt Phượng Ánh Tuyết xuống giường Phượng Dạ Hàn quay nhìn nàng vẫn còn ngủ trên khoé môi không khỏi..giật giật mấy cái.

“Tiểu muội à! Về đến phòng an toàn rồi, tỉnh được chưa? Đừng tưởng là huynh không biết muội đang giả bộ a!”

Lúc này Phượng Ánh Tuyết mở mắt ra nhìn đại ca, hỏi một câu thiếu i-ốt.

“Sao huynh biết?”

Phượng Dạ Hàn ba vạch hắc tuyến “Muội đó! Cái nha đầu ngốc này, khi bế muội lên cầm lấy tay muội dò mạch môn là biết rồi.”

Phượng Ánh Tuyết à một tiếng như bình tĩnh đại ngộ 'lần sau phải chú ý mới được'. Phượng Dạ Hàn thấy khuôn mặt của Phượng Ánh Tuyết cứ ngơ ngẩn ngẩn trong lòng thầm nghĩ 'không lẽ bị phụ hoàng đánh đến hồng đầu rồi chứ! Không được, không được phải xem xét đã'. Nghĩ là làm Phượng Dạ Hàn đưa khuôn mặt yêu nghiệt của mình lại gần Phượng Ánh Tuyết xem nàng có sốt không nhưng...không trán không nóng ngược lại sao mặt của tiểu muội hần lại đỏ lên như vậy a! Nhưng như vậy rất dễ thương a, hần thích.

“Không sốt, nhưng sao mặt lại đỏ lên vậy?” Hần buồn lời trêu ghẹo.

Phượng Ánh Tuyết hết hồn, đang yên đang lành Phượng Dạ Hàn đưa khuôn mặt yêu nghiệt lại gần nàng đã vậy còn ôm mặt nàng khiến cho khuôn mặt nàng đỏ bừng đứng hình trong vài giây nhưng khi nghe câu nói của hần đậm chất trêu ghẹo thì nàng đã biết. Khuôn mặt nàng dần khôi phục trở lại, sẵn tiện đập hần một cước cho bay ra xa. Nhưng Phượng Dạ Hàn nào đâu dễ vậy, hần vội lăn một vòng trên giường tránh thoát được một cước của nàng. Phượng Ánh Tuyết thấy không làm gì được hần nên rất giận a! Vội xoay người giờ ma trảo của nàng lên định...cào mặt hần nhưng đầu dễ vậy. Hần đưa tay lên bắt lấy ma trảo của nàng sẵn tiện bắt luôn tay còn lại, đưa ánh mắt khêu khích nhìn nàng.

Phượng Ánh Tuyết triệt để xù lông, không khí xung quanh nàng ngày càng hạ xuống kèm theo đó là tiếng vù vù bên tai của không khí nén lại. Lần này là tới phiên Phượng Dạ Hàn hết hồn, vội buông tay nàng ra khoé miệng có chút giật giật.

“Ha..ha..giỡn..giỡn chút thôi mà!” Phượng Dạ Hàn cười gượng.

“Phong! Nhấn!”* Phượng Ánh Tuyết rít từng chữ qua từng kẽ răng.

(*Phong nhấn: đại loại là kiểm gió. Chắc vậy đang suy nghĩ)

Tùng đột gió bay xẹt qua tai Phượng Dạ Hàn nghe và vù khiến cho hần lạnh sống lưng nhưng chưa dừng lại ở đó, lúc này hần chỉ cảm nhận là...hình như hơi mát mát thì phải. Lúc này Phượng Dạ Hàn nhìn lại người mình và...khóc không ra nước mắt a. Y phục trên người hần bị phong nhấn của nàng xé rách burom, nhìn hần bay giờ chẳng khác nào mấy tên ăn mày a.

Phượng Dạ Hàn còn chưa hoàn hồn thì...một cơn gió nhẹ từ lòng bàn chân hần thổi lên khiến cho Phượng Dạ Hàn rùng mình. Lòng thầm nghĩ 'thôi xong'.

Chỉ thấy tay nàng vừa phát, cửa sổ trong phòng đã được mở toan ra kèm theo đó là một tên 'thái tử ăn mày' đem hần bay lên vút ra ngoài. Nhưng nhớ ra điều gì đó Phượng Ánh Tuyết điều khiển đám phong quay lại nói với Phượng Dạ Hàn một câu.

“Tôi hôm nay, Xuân Hoa các, đi cùng!” nói xong Phượng Ánh Tuyết phát tay lần nữa cho đám phong kia biến mất nàng mới đóng cửa sổ lại quay lại về.

Tội nghiệp Phượng Dạ Hàn còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện thì đã bị đưa về cung nhưng những câu cuối đó hần nghe nàng nói. Nhưng chỉ có điều ở đây là 'ai có thể nói cho hần, vì sao tiểu muội của hần lại đến thanh lâu chơi aaaaa!'

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Xuân Hoa Các (tiếp)

Sau khi tiến được 'thái tử ăn mày' Phượng Ánh Tuyết quay trở lại giường một mình suy nghĩ. 'Quả thật! Nếu lúc đó không phải đại ca tới đỡ mà là người khác thì chắc có lẽ đã bị phát hiện rồi. Nhưng nghĩ lại lúc đó tình thế cấp bách với lại cũng đã sớm biết đại ca sẽ tới cứu nhưng cũng may là dùng ma pháp hệ phong ngăn cản lại một kích nếu không thì đã sớm nằm trong quan tài rồi. Hazzz! Cũng khổ mà, đường đường là một phụ nữ nho nhã tài đức vẹn toàn (Mèo: hơi bị nổ nha tỷ!), là một nhà văn tiểu thuyết chính cống và cũng là một người vợ...tốt... Thôi thôi bỏ đi cứ coi như nó một giấc mộng vậy!'

Phượng Ánh Tuyết ngẩng nhìn bên ngoài cửa sổ, phức chốc tay đã nắm thành quyền.

“Một ngày nào đó ta sẽ rời khỏi nơi này tự do giang rộng đôi cánh và một ngày nào đó ta sẽ trả mối thù này! Phượng Hoàng Thiên một chương này xem như người đã nuôi dưỡng ta cho tới ngày hôm từ nay về sau ta không còn là người của họ Phượng các người nữa.”

-----Ta đây là đường phân cách tuyến-----

“Người điều tra tới đâu rồi?” một giọng nói trầm ổn phía sau tấm bình phong vang lên.

“Khỏi bẩm hoàng thượng! Chuyện của ngày hôm qua đúng là như vậy nhưng chỉ có điều là...”

“Hừm?! Điều gì?”

“Chỉ có điều quận chúa không biết võ công nhưng thân thủ đó nghe tin tình báo nói lại rất quý dị!”

“Quý dị?”

“Vâng thưa hoàng thượng! Thủ pháp cực kì linh xảo, giao hoạt chỉ thấy được tàn ảnh của nàng còn ra tay như thế nào thì hoàn toàn không thấy! Ngay cả Ảnh là đệ nhất khinh công mà cũng không thấy được bóng dáng của nàng!”

“Linh xảo, giao hoạt...” hoàng thượng hơi trầm ngâm suy một lát sau đó cất giọng nói tiếp.

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Vâng còn một chuyện! Ngày hôm đó thái tử cũng có mặt.”

“Thái tử?!” con ngươi của hoàng thượng hơi sáng lên một cái nhưng rất nhanh sau đó trở lại bình thường. Vội phất tay một cái, người mặc hắc y nhân vội khom người cúi chào sau đó biến mất tựa như cuộc nói chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác.

Phượng Dạ Hàn, Phượng Ánh Tuyết rút cuộc hai con có gì giấu ta nữa đây. Thật ra ngày hôm nay quả thật có hơi luống cuống một chút nhưng hấn làm vậy chỉ để xem thật sự Phượng Ánh Tuyết có võ công hay thôi. Nhưng quả thật hấn đã quên nếu Phượng Ánh Tuyết không có võ công thì một chương đó của hấn cũng đủ cho nàng về trình diện diêm vương sớm! Hoàng thượng không khỏi lắc đầu thở dài.

Trở lại với nhân vật chính sau khi được di nương làm cho rất nhiều món ngon và cũng ăn rất nhiều món, làm cho nhân vật chính của chúng ta ăn mém chút nữa là nấc nghẹn a.

Được rồi, được rồi! Trời bắt đầu gần tối nhưng phố xá trong thành đã bắt đầu giăng đèn treo cao nhất là Hoa Xuân các kĩ viện lớn nhất trong thành.

Từ xa có hai tiểu nam hài tử đang đi song song với nhau và không ngừng nói chuyện huyền thuyên, nhất là nam hài tử vận một bộ hồng y đang không ngừng nói chuyện với tiểu nam hài tử bạch y còn lại.

Mèo buồn ngủ, bữa sau viết tiếp, nếu có sai chính tả mong mọi người bỏ qua cho vì mèo thật sự buồn ngủ lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hoa Xuân Các (tiếp)

Hoa Xuân các là kĩ viện nổi nhất thành. Ở đây nổi tiếng về điều gì? Có phải vì nhiều kĩ nữ xinh đẹp hay là quán có nhiều món ngon hoặc là nhiều tiểu thụ xinh đẹp! Khụ khụ! Tất nhiên không phải mà là vì...tài nghệ trứ danh. Mà cái gì là tài nghệ trứ danh đó chính là 'cầm, kì, thi, họa' của bốn hoa khôi đứng đầu danh mục này. Hoa Xuân các không chỉ có cầm như những kĩ viện mà còn có kì, thi, họa. Ở Hoa Xuân các còn có một tục lệ 'Nếu như ai có thể thắng được một trong bốn vị hoa khôi trong bốn danh mục này! Thì sẽ có được đêm đầu tiên của một trong bốn vị hoa khôi này'. Nghe được tin này ai ai cũng đổ xô vào Hoa Xuân các ngay cả giang hồ võ lâm cho đến thư sinh nho nhã cũng đổ xô vào thi thố nhưng chỉ nhận được một kết quả 'thua cuộc' tay không ra về.

Tại trong góc hẻm nhỏ nào đó ở thành Phượng Hoàng có hai cái bóng người một trắng một đỏ đang không ngừng đi về phía trước.

“Tiểu muội muội chúng ta đang đi vậy? Sao muội không nói? Đây đâu phải là đường đến Hoa Xuân các? Tiểu muội à...! Tiểu muội...!”

Suốt quãng đường đi Phượng Dạ Hàn nói không ngừng nghỉ làm cho Phượng Ánh Tuyết không khỏi bức mình. Mắt nhìn thấy sắp tới nơi, Phượng Ánh Tuyết không khỏi mừng thầm. Lúc này nàng chùng ra cái khuôn mặt lạnh tanh nói.

“Huynh có đem theo Băng Ngọc Liên không?”

Nghe thấy Phượng Ánh Tuyết hỏi, hấn nhanh lẹ trả lời “Có! Đương nhiên là có a!”

Phượng Ánh Tuyết gật đầu sau đó lại về phía trước, để lại Phượng Dạ Hàn còn đứng đó không hiểu gì.

“Nè! Tiểu muội muội đợi ta với! Ta còn chưa nói xong mà!”

-----ta đây là đường cách tuyền rột đuôi-----

Đứng trước cửa cổng màu đỏ, đằng sau là một mái đình đơn sơ, có hai thị vệ đang đứng canh cổng. Tuy hai người này nhìn qua không có tướng tá đầu gấu nhưng lại có võ công rất cao thậm chí là hơn hấn một bậc mà còn là ánh mắt sát khí ngất trời. Nhưng...có ai nói cho hấn biết vì sao tiểu muội muội hấn lại đeo mặt nạ a! Thậm chí hấn luôn đi theo nàng mà còn không biết tiểu muội muội hấn đeo lên từ lúc nào nữa! Phượng Dạ Hàn nghĩ thầm.

Phượng Ánh Tuyết nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi, giật mình, lo lắng v.v...nói chung cái mặt như tuồng hát cải lương biến hoá không lường, làm nàng rất muốn cười a!

“Đi thôi!” khuôn mặt không chút gợn sóng của Phượng Ánh Tuyết nhẹ nhàng nói.

“Đi...đi! Này tiểu muội muội của ta đây không phải là cổng sau của Hoa Xuân các sau vì sao ta phải đi đường này mà không vào cổng chính!” hấn ngu ngơ hỏi.

“Không lẽ huynh muốn vào cổng chính để cho mấy ki nữ đó ăn huynh luôn sao!?”

“Ha...ha...kh..không muốn! Không muốn!” hấn âm thầm lao mồ hôi.

Lúc này Phượng Ánh Tuyết mới tiến lên phía trước nhìn hai gã gác cổng. Hai tên gác cổng vừa nhìn thấy chiếc mặt nạ với cung kính cuối đầu chào nàng miệng hô lên hai từ “Các chủ” sau đó cung kính mở cổng cho nàng vào. Hết loạt quá trình vừa diễn ra xong khiến cho Phượng Dạ Hân hấn đây không khỏi trở mặt nhìn nhưng điều quan trọng hơn hấn nghe được gì từ hai tên gác cổng là ‘Các chủ!’ Các chủ đó.

Lần này Phượng Ánh Tuyết quay lại nhìn hấn, nhìn thấy biểu tính trên khuôn mặt không khỏi muốn cười lần hai. ‘Đại ca a! Về sau còn nhiều chuyện hay ho hơn nữa a! Cho nên huynh cứ chuẩn bị tinh thần đi là vừa!’ nàng nói thầm.

Phượng Dạ Hân lúc này mới tiến lên định đi vào thì hai tên gác cổng lại chặn không cho hấn đi, nói với giọng điệu máy móc, sắc lạnh.

“Lệnh bài! Không có không vào!”

Nghe được hai tên gác cổng nói vậy, hấn mới nhớ ra lúc này nàng có nhắc với hấn về Băng Ngọc Liên. Lúc này hấn lấy ra từ trong ngực mình một miếng bạch ngọc nhưng lại tản ra khí hàn của băng đưa đến trước mặt hai tên gác cổng. Hai tên gác cổng nhìn thấy không khỏi hút vào một ngụm khí lạnh càng cung kính hơn vừa này, nhường đường cho hấn vào.

Hấn bước vào không khỏi thắc mắc ‘hình như vừa này! Hai tên gác cổng còn cung kính ta hơn tiểu muội muội nhỉ?!’ hấn nghĩ.

Thấy Phượng Dạ Hân đã vào được nàng mới lên tiếng “Đi thôi!”. Hấn nghe thế vội vàng nói gót theo sau nàng vào Hoa Xuân các.

Thấy người vừa đi, hai tên gác cổng không khỏi đưa tay áo lên lau mồ hôi.

“Vừa này người có thấy Băng Ngọc Liên không?”

“Đương nhiên thấy! Nhưng quả thật không ngờ Băng Ngọc Liên lại có thật a mà còn lại rơi vào tay tiểu tử đó a!”

“Nhưng mà người đừng có quên Băng Ngọc Liên là vật có linh tính, có thể nhận chủ với lại hấn còn đi chung với Các chủ của chúng ta nữa xem ra thân phận cũng không phải là nhỏ a!”

Hai tên gác cổng người nói một câu, ta nói một câu như vậy nhưng rất nhanh chóng lại trở về vị trí của mình gác cổng tiếp. Nhưng Băng Ngọc Liên vẫn còn một bí mật nữa mà chỉ có gia tộc truyền thừa của Băng Ngọc Liên mới biết được và cũng như thân phận thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Hoa Xuân Các (tiếp)

Bầu trời bắt đầu âm ảm báo hiệu cho một cơn mưa nữa lại đến. Tại nơi yếm vàng bướm xanh như Hoa Xuân các vẫn còn tiếng nói cười đùa đầu đầu nhất là tiếng rên rỉ đầy khiêu khích giới hạn con người. Nhưng thật ra tại Hoa Xuân các này không phải là nơi mua vui chơi đùa như những gì mọi người nghĩ mà là nơi thu thập tin tức tình báo ở khắp mọi nơi. Thật ra thì nếu ai đã ở trong giang hồ từ 2 năm trước thì sẽ không ai không biết đến cái tên ‘Hoa Các chủ!’. Phải là Hoa Các chủ người đã lập ra nơi trung tâm mua tin tức này, bất kì ai cũng có thể mua nhưng quan trọng là túi tiền của người có mua nổi hay không thôi. Đừng suy nghĩ tin tức ở Hoa Xuân các là không đáng tin vì thật chất đã có người tung tin đồn về Hoa Xuân các là nơi cung cấp thông tin không đáng tin cậy đã vậy số tiền bỏ ra mua thì lại rất cao, ngay cả đến hoàng cung cũng đã làm một phen sóng gió khiến cho hoàng thượng phải đau đầu a. Nhưng tin đồn được tung chỉ trong một đêm kẻ đã tung tin lập tức đầu lìa khỏi cổ qua ngày hôm sau. Bởi vậy từ đó đến nay Hoa Xuân các vẫn còn là một bí ẩn không hiểu làm cách nào Hoa Xuân các có thể thu thập tin tức chỉ trong một đêm và ngay cả Hoa Các chủ người thần bí nhất cũng không ai biết mặt, hình dáng, tuổi tác ra sao hay thậm chí là cả giới tính nhưng chỉ có một người có thể thấy Hoa Các chủ chính là mama ở Hoa Xuân các Liễu Tiểu Nhu người được mệnh danh là ‘sát thủ tình trường Hoa Nhu Nhi’. Nàng không chỉ xinh đẹp động lòng người mà còn là người đứng thứ 8 trong thập bang.

Phượng Dạ Hân đang mèn mèn suy nghĩ kèm theo là đôi mắt cứ mãi nhìn về Liễu Tiểu Nhu vẫn đang khoe bộ ngực đầy đặn của mình còn không quên nháy mắt vài cái khiến cho hấn không khỏi rùng mình vội vàng quay sang hướng khác. Tiếp lại nhìn về phía bên này Phượng Dạ Hân lại không ngừng lắc đầu nhưng chốc chốc lại gạt đầu cứ thế vừa nhìn lại vừa lăm bắm chẳng khác nào mấy tên tự kỉ ở trong bệnh viện khiến cho Phượng Ánh Tuyết không

khỏi buồn cười.

“Được rồi! Ta biết huynh có nhiều điều muốn hỏi! Huynh hỏi Nhu mama đi!” Phụng Ánh Tuyết nói.

“Nhu mama?” hần ngạc nhiên hỏi.

“Phải a! Ta chính là Nhu mama của Hoa Xuân các nếu như muốn hỏi ở đây có bao nhiêu cô nương đẹp ta sẵn sàng đồng ý với thiệu ca ca của tiểu Tuyết.” Liễu Tiểu Nhu vừa nói vừa không ngừng liếc mắt đưa tình với Phụng Dạ Hàn khiến cho hần phải lạnh sống lưng.

“Haha...ta không cần mấy vị cô nương đây ở đây ta chỉ cần...một mình tiểu muội muội là đủ! Phải không tiểu muội muội!” hần vừa cười vừa nói với Liễu Tiểu Nhu vừa không ngừng liếc mắt đưa tình với Phụng Ánh Tuyết đặc biệt là nhấn mạnh ba chữ cuối khiến cho Phụng Ánh Tuyết phải là người rùng mình tiếp theo.

*Góc làm nhảm: bữa hôm 2/9 là được nghỉ mấy ngày định nhân ngày nghỉ đăng chương ai dè diễn đàn lại có sự kiện hội ý kiến của mọi người nên không viết bài đăng được. Hôm nay mèo quảng cho chương mới mặc dù chương này có vẻ như hơi mệnh mang thì phải nhưng mong mọi người bỏ qua cho vì dạo gần đây mèo bị tuột cảm xúc nên viết không được hay. Mà thôi! Nhảm nhiều đó đủ rồi chúc mọi người ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 34: Hoa Xuân các (tiếp)

Phụng Ánh Tuyết quay ngang liếc xéo Phụng Dạ Hàn một cái rồi lại quay sang cầm chung trà uống tiếp. Nhưng cái liếc xéo vừa rồi lại rơi vào mắt Liễu Tiểu Nhu là liếc mắt đưa tình khiến cho nàng càng thêm hiểu lầm hai người là huynh đệ luyện a.(Mèo: khụ! Nhu tỷ đi xa quá rồi!)

Như hiểu được Liễu Tiểu Nhu đang suy nghĩ gì Phụng Ánh Tuyết vội ho khan một cái nói.

“Khụ! Nhu tỷ bàn vào việc chính đi,đừng suy nghĩ lung tung.”

“Haha! Được rồi mệnh lệnh của Các chủ ai dám từ chối chứ!” Liễu Tiểu Nhu trêu ghẹo Phụng Ánh Tuyết một câu nhưng ngay sau đó gương mặt quay ngất 180° khiến cho người được mệnh danh là yêu nghiệt Phụng Dạ Hàn hần đây cũng không khỏi giật mình.

“Chắc thái tử điện hạ đây cũng biết! Vào 2năm trước có một người tự xưng mình là Hoa Các chủ và thành lập ra Hoa Xuân các nơi được gọi là khu cung cấp tin tức đáng tin cậy nhất!” Phụng Dạ Hàn gật nhẹ đầu sau đó nghe tiếp.

“Thật ra thì Hoa Xuân các lúc trước không phải như vậy! Nơi này quả thật từng là ký viện nhưng lúc trước nơi này rất vắng khách thậm chí nơi này phải từng bán lại cho người khác hơn thế nữa những nữ nhân ở đây đều là bị những tay buôn người bắt và giam giữ để phục vụ cho bọn súc sinh không bằng cảm thù như bọn chúng sao đó đem bán lại cho những lão già dát vàng để làm thú tiêu khiển.”

Nói tới đây Liễu Tiểu Nhu không cầm được dòng lệ mà rung rung nước mắt. Bỗng nhiên nhớ lại những ký ức lúc trước nếu lúc đó hần đứng ra tay với nàng, nếu lúc đó hần đứng phụ nàng, đừng nhân tâm đem hải nhi của nàng đi thì nàng sẽ cho không bị bán vào Hoa Xuân các. Nhưng lúc đó cũng may may cho ông trời có lòng thương xót đem Hoa Các chủ tới để giải thoát giúp đỡ cho nàng cũng như những người khác thì nàng sẽ không có được như ngày hôm nay. Nhớ đến đây Liễu Tiểu Nhu quay nhìn Hoa Các chủ của Hoa Xuân các khiến nàng không khỏi mỉm cười.

“Nếu lúc đó không có Hoa Các chủ thì thân phận nữ nhi như chúng tôi đây chắc có lẽ là đã chết rồi!”

Phụng Dạ Hàn nghe Liễu Tiểu Nhu nói vậy cũng không khỏi thương thay cho phận hồng nhan nhưng một người được sinh ra trong hoàng tộc như hần lại không có thứ tình cảm gọi là thương yêu bởi vì từ khi sinh ra nó đã không còn tồn tại rồi. Nhưng kì tích lại xảy ra nàng là người đã mang đến cho hần tiếng cười, ấm áp, hiểu được thứ gì gọi là tình thương tình yêu. Cho nên hần không ngừng chờ che bảo vệ nàng, bao bọc nàng không để những kẻ khác ức hiếp ngay cả hoàng thượng cũng đừng mong mà đụng tới nàng. Phụng Dạ Hàn đang mệnh mang suy nghĩ như nhớ ra nói.

“Nếu như ta nhớ không lầm tiểu muội muội năm nay chỉ mới sáu tuổi a? Vậy thì không lẽ bốn tuổi đã làm Hoa Các chủ đi cứu người?”

Liễu Tiểu Nhu nghe câu hỏi này của hần bắt đầu cười như gió xuân sau đó thì cười rộ lên.

“Quả thật lúc đó nhớ lại không khỏi cười. Lúc đó Tuyết nhi người lấm lem bùn đất trên đầu còn có vài cọng cỏ khô, nhìn hình tượng lúc ấy quả thật là Các chủ uy phong a!” Liễu Tiểu Nhu vừa nói vừa không ngừng quan sát Phụng Ánh Tuyết thấy trên mặt nàng có hơi chút...ửng hồng.

“Còn nhớ lúc đó nàng từ dưới đất chui lên làm cho mấy nữ nhi trong nhà giam không khỏi giật mình tưởng đâu là ma đến đòi mạng. Nhưng ngay sau đó lại nghe trong miệng tiểu Tuyết lẩm bầm cái gì mà 'thò thuật đúng rồi..sai ở đâu nhi...' mới biết lúc đó tiểu Tuyết là người a!”

Phụng Dạ Hàn nghe đến đây cũng không khỏi buồn cười.

“Tuyệt nhi lúc đó mới biết mình ở trong nhà giam ở Hoa Xuân các lúc đó nàng nói một câu khiến mọi người không dám tin "Ta sẽ cứu mọi người với một điều kiện phải làm thuộc hạ của ta!". Một lời nói của tiểu oa nhi bốn tuổi khiến cho nữ nhi trong nhà giam không khỏi cảm động a! Nhưng nghĩ lại tiểu Tuyệt lúc đó rất nói ra mọi người không ai tin cả cho đến khi tiểu Tuyệt từ mình phá cửa nhà giam và giải quyết mấy tên trong Hoa Các một cách nhanh gọn lúc đó mọi người mới tin tưởng vì nàng chính là người của tộc tinh linh.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 35: Hoa Xuân Các (tiếp)

Phượng Ánh Tuyệt vừa nghe Liễu Tiểu Nhu kể vừa đỏ bừng cả khuôn mặt quả thật là 'mắt mặt Các chủ ta quá!'.

“Được rồi! Được rồi! Nhiều đó đủ rồi hôm nay đến đây thôi, còn sổ sách tháng nay lần sau ta sẽ tới xem xét! Nếu còn chuyện gì nữa cứ việc nói với Tiểu Hắc là được rồi!” Phượng Ánh Tuyệt vội vàng cắt ngang lịch sử hào hùng mà Liễu Tiểu Nhu đang kể về nàng, nếu để cho Liễu Tiểu Nhu nói nữa 'càng nói càng làm mất hình tượng nàng a!'.

“Sao vậy tiểu muội muội xấu hổ rồi à! Không để cho đại ca ca của muội biết nhiều về vị Hoa Các chủ này à!” Phượng Dạ Hàn nhướn đôi mắt hoa đào quynh rừ chúng sinh của mình về phía nàng.

“Nếu như đại ca đã có ý muốn tìm hiểu Hoa Các chủ như vậy...” nói đến đây Phượng Ánh Tuyệt khẽ dừng lại, đôi môi khẽ nhếch lên tạo ra nụ cười quynh rừ kèm theo chiếc mặt nạ thần bí khiến cho ai kia...bắt đầu lạnh sống lưng còn Liễu Tiểu Nhu thì lại cười rạng rỡ a! Trong lòng thầm nghĩ 'tiểu Tuyệt bắt đầu nổi bão! Mà nổi bão...thì sẽ có người không có mạng để về a!'.

Phượng Dạ Hàn thầm kêu trong lòng 'không ổn!' định đứng lên chạy nhưng muộn rồi a~aaa!

Chỉ thấy Phượng Ánh Tuyệt vừa vỗ tay ba cái lập tức hàng ngàn oanh oanh yến yến đá tung cửa bay vào chỗ Phượng Dạ Hàn đang ngồi.

“Đại ca cứ việc tận hưởng mà Các chủ ta đây ban tặng nha! Nên nhớ đêm xuân đáng giá ngàn vàng nha!”

Nói xong Phượng Ánh Tuyệt nhảy qua cửa sổ mất hút trong màn đêm để lại Phượng Dạ Hàn với đồng oanh oanh yến yến không ngừng rót rượu, không ngừng sờ soạt thân thể hấn mặc dù hấn chỉ mới là nam hài tử còn muốn bảo vệ sự trong trắng của mình a!!!! Phượng Dạ Hàn vội quay đầu tìm kiếm Liễu Tiểu Nhu mong vị mama có tiếng nói trong Hoa Xuân các này đem đồng oanh oanh yến yến này đi nhưng trái lại với sự mong mỏi của hấn Liễu Tiểu Nhu đứng ngoài ra về mặt hết cách nhưng ánh mắt mang nét cười lại bán đứng nàng a! 'ai biểu người trêu chọc ai không trêu chọc lại trêu chọc Các chủ làm gì! Rõ là khổ thân a!'.

--- -----Ta là đường cách tuyến-----

Một mình đi trên đường vắng trở về cung, Phượng Ánh Tuyệt vẫn chưa nguôi hết giận a! Trong lòng thầm cầu 'mong là người ở Hoa Xuân các hầu hạ hấn cho tốt vào!'. Trong lòng thì nghĩ như thế nhưng dù sao thì có hấn nàng mới trở nên vui vẻ hơn trước và lòng lại âm ập hơn. Phượng Ánh Tuyệt vừa đi vừa suy nghĩ vui vẻ hơn nhưng sắc mặt đột nhiên trở nên trầm xuống và ngày càng lạnh hơn nhất là đôi mắt lạnh đến thấu xương.

“Là kẻ nào?! Mau xuất hiện đừng để ta ra tay!”

Từ trong bóng tối xuất hiện ra một hắc y nhân với đôi mắt màu xanh lam lạnh buốt thấu xương a.

“Chủ nhân! Là thuộc hạ!” hắc y nhân cất giọng nói trầm thấp của mình.

“Là Tiểu Hắc à!” Phượng Ánh Tuyệt sau khi nghe hắc y nhân nói mới dần thả lỏng người và sát khí từ từ rút bớt đi.

“Vâng! Chủ nhân!” hắc y nhân vừa nói vừa tháo chiếc khăn bị mặt ra.

Lúc này...um phải ta sao nhỉ? Sở hữu đôi môi bạc mỏng kèm theo đó là góc cạnh hoàn mỹ của một nam thần phải có. Mặc dù chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi nhưng trên khuôn mặt lại toát ra vẻ trưởng thành hơn nữa đôi mắt lại là màu xanh lam càng toát ra vẻ lạnh lẽo nhưng đầy thần bí. Nhưng nếu ai đã từng đọc qua 'Chúng tộc đại lục' thì sẽ biết đến Thiên tộc người có sở hữu đôi mắt xanh lam chỉ có thuộc tầng lớp quý tộc mới có mặc dù thiên tộc này đã không còn dấu hiệu của sự sống từ ngày tộc tinh linh biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 38: Chương 36: Tiểu Hắc

“Đạo này bên Thiên Hương lâu thế nào rồi!” Phụng Ánh Tuyết cất lên chất giọng trẻ con mình nhưng lại phát ra khí thế vương giả của bậc Các chủ.

“Vâng! Bên Thiên Hương lâu vẫn đang phát triển rất tốt hơn nữa chiều mộ cũng đang rất đông!” Tiểu Hắc một bộ dạng cúi người cung kính.

“Ừm! Tốt! Còn chuyện gì nữa không?”

“À..có một chuyện...”

“Nói!”

“Trong danh sách có khách hàng muốn giết một người trong hoàng cung!”

Nghe tới đây nàng khẽ chau mày lại, nhìn về phía Tiểu Hắc 'Nói tiếp!'.

“Người bị giết là...Phụng! Ánh! Tuyết!”

Phụng Ánh Tuyết nghe thế đôi môi bất giác tạo thành một đường cong cười ra tiếng “Tiểu Hắc à! Có ai bảo ngươi đừng đùa với từ thần chưa?!” ánh mắt của nàng trở nên sắc lạnh.

“Chưa!” Tiểu Hắc vẫn một bộ dạng cung kính.

“Hừm! Nói là ai thuê!” nàng hừ nhẹ.

“Là Lý mama của Nguyệt Hoa cung!”

“Được rồi! Không còn chuyện gì nữa ngươi về trước đi!”

“Vâng! Chủ nhân!”

Nhận được mệnh lệnh Tiểu Hắc vội xoay người chuẩn bị đi thì Phụng Ánh Tuyết kêu lại.

“Còn chuyện gì? Thưa chủ nhân!”

Phụng Ánh Tuyết bắt đầu hạ giọng xuống nhẹ nhàng nói với Tiểu Hắc nhưng đôi mắt lại nhìn vào hư vô.

“Gửi lời hỏi thăm giúp ta cho Song Phụng nhi!”(đây là biệt hiệu của hai tỷ muội song sinh do Tuyết tỷ đặt)

“Đạ tạ chủ nhân!”

“Ừm! Ngươi đi đi!”

Nhìn thấy Tiểu Hắc rời đi Phụng Ánh Tuyết thờ dài trong lòng thầm nghĩ 'Không biết cứu mấy người này là phúc hay là họa đây!'.

Phụng Ánh Tuyết bắt đầu nương theo làn gió biết mất sau màn đêm. Lại một đêm dài sóng gió nào lại kéo đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 37: Mật đạo

Bầu trời đêm vẫn u ám như cũ, mặt trăng vẫn cứ lẩn trốn sau những đám mây đen. Gió vẫn thổi dịu nhẹ qua từng nhánh cây qua từng chiếc lá và cũng mon tron mái tóc mây của nàng.

“Tuyệt nhi...! Tuyệt nhi...! Lại đây nào...! Đến đây với ta nào...!”

Phụng Ánh Tuyết đang bước đi trở về cung của mình thì giật mình quay phắc lại. 'Là ai! Ai đang kêu gọi tên nàng!'

Nàng vội vàng bước đi, đi tìm kiếm ai đang gọi nàng vì sâu thẳm trong con người nàng có cái gì đó khao khát thôi thúc nàng phải đi tìm giọng nói đó! Có phải chăng là...

Phượng Ánh Tuyết đang đi theo giọng nói đó bất chợt nàng lùi lại ba bước dùng chiếc lá đang bay vội phóng về hướng đối diện mình ánh mắt bắt đầu lạnh thêm.

Phập! Phập! Phập!

Chỉ thấy những chiếc lá cô vừa phóng đi lập tức ghim lên thân cây cách đó không xa. Chưa dừng lại ở đó hàng ngàn băng tiễn (tên băng) từ trên trời cao cứ thế mà lao vào nàng. Phượng Ánh Tuyết lập tức di chuyển nhưng chân của nàng không cử động được. Vừa nhìn xuống chân nàng đã bị đóng băng không thể nhúc nhích nhưng... 'Hừm! Trò trẻ con!'

Phập! Phập! Phập! Phập!

Hàng ngàn băng tiễn đổ xuống chỗ nàng đứng như là thác nước, tạo nên thành những lỗ nhỏ do băng tiễn gây ra.

Từ trên cây nhảy xuống cách đó không xa, có một bóng hồng đang tiến tới gần chỗ mà Phượng Ánh Tuyết đứng. Chỉ thấy tay hấn vừa phát một cái lập tức những băng tiễn đều tan ra thành nước nhưng kì lạ là...

“Ủa!! Người đâu rồi!!!!!!”

“Đại ca à! Trò trẻ con của ngươi không làm khó được ta đâu!”

Lúc này kể bên Phượng Dạ Hàn đương nhiên là Phượng Ánh Tuyết rồi chỉ có điều là trên cổ của Phượng Dạ Hàn có một thanh chủy thủ được làm từ phong nguyên tố do nàng tạo ra.

Trở lại vài giây trước...khi Phượng Ánh Tuyết đang bị chôn tại chỗ nàng đã sử dụng hoá nguyên tố làm tan băng sau đó dùng phong nguyên tố di chuyển thể là biến mất tại chỗ đó.

“Ahaha...! Tiểu muội muội..à! Gi..giỡn chơi..thôi mà!” Phượng Dạ Hàn vội biện hộ.

“Ừm! Chỉ là giỡn chơi thôi! Giỡn chơi tới nỗi đem tiểu muội muội xinh đẹp khả ái này dồn vô đường chết à!” Phượng Ánh Tuyết nheo đôi mắt lại dùng một ánh mắt 'Nếu huynh còn không khai ra lập tức phong chủy thủ này sẽ tiếp đãi huynh a!'

“Ahaha...! Thật ra thì..ta chỉ là muốn trả thù muội vì chuyện hồi này thôi!” Phượng Dạ Hàn vừa nói vừa làm ra bộ dáng cô dâu nhỏ bị mẹ chồng ức hiếp nhưng không quên né né phong chủy thủ a.

“Trả thù?! Không lẽ đại ca không vừa lòng Các chủ ta đây ban tặng sao? Hay là muốn nhiều hơn thế nữa?!” nàng vừa nói vừa đưa phong chủy thủ lại chỗ cũ.

“Haha! Không dám! Không dám! Ta đây nào có ý đó! Chỉ..là..là..nâng cao thực lực! Đúng vậy nâng cao thực lực so tài mà thôi à!” Phượng Dạ Hàn vừa nói vừa không ngừng đưa ra lí do biện hộ cho mình. Nhưng thật ra hấn không muốn quay trở Hoa Xuân các đâu a! Khó khăn lắm hấn mới thoát ra khỏi đó a! Nghĩ tới đây thôi hấn không khỏi khẽ rùng mình.

Như nhìn thấy biểu hiện chân thành từ Phượng Dạ Hàn cộng thêm biểu hiện 'ngươi nghĩ gì ta đều thấy hết trên khuôn mặt' nên nàng mới buông tha cho hấn lần này rồi quay người bỏ đi.

“Tiểu muội muội à! Muội đi đâu đó chờ ta theo với!” thấy nàng đã tha cho hấn, Phượng Dạ Hàn không khỏi thở phào nhưng quay lưng lại đã thấy nàng đi mất tiêu hấn không khỏi gọi với theo đuổi theo nàng.

*Mèo: Chương sau có tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngọc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 38: Mật đạo (tiếp) Nhiếp Hồn trận

“Tuyết nhi...! Tuyết nhi...!”

Giọng nói xa lạ nhưng đầy quen thuộc vẫn cứ vang bên tai Phượng Ánh Tuyết khiến cho lòng nàng bắt đầu lo lắng. Phượng Ánh Tuyết tiếp tục đi tiếp nơi phát ra giọng nói mặc cho có cái đuôi vẫn cứ đi sau lưng mình không ngừng nói huyền thuyên.

Khi đến nơi nàng không khỏi giật mình ngay cả Phượng Dạ Hàn chuyên tâm làm cái đuôi cho Phượng Ánh Tuyết cũng không khỏi giật mình theo.

“Đây là Nhược Linh cung mà! Tiểu muội muội à chúng ta đến đây làm gì a?” hấn hỏi.

“Không biết.”

Phượng Dạ Hàn “...”

Phượng Ánh Tuyết không quan tâm tới hấn nữa trực tiếp vòng qua cửa sau trốn binh lính đang tuần tra khiến cho hấn phải làm cái đuôi theo sau cũng phải vất vả a~aaa! Nhưng khi hai người bước vào trong thì...

“Nguy rồi! Là 'Nhiếp Hồn trận!'.”

“Nhiếp Hồn trận?!”

Phượng Ánh Tuyết vừa nói xong lập tức một luồng ánh sáng bạc hiện ra kèm theo đó là một vòng tròn ma pháp với nhiều văn tự cổ vậy lấy hai người trong vòng tròn. Lúc này chỉ thấy Phượng Ánh Tuyết tạo ra một lá chắn bảo vệ mình bên trong.

“Đại ca! Mau dùng nguyên tố băng làm lá chắn!!”

Phượng Dạ Hàn nghe thấy thể vội vàng làm một cái lá chắn bằng băng bao bọc mình lại nhưng sức mạnh của Nhiếp Hồn trận quá lớn khiến cho lá chắn của Phượng Dạ Hàn từ từ bào mòn. 'Chết tiệt! Nếu cứ thế này hấn sẽ không trụ được!'.

Lúc này Phượng Ánh Tuyết cũng đang chật vật không kém gì hấn 'nếu cứ như thế này thì ta và đại ca sẽ... Không được! Tuyệt đối không được! Phải nhanh chóng tìm cho ra mắt trận!! Chỉ cần tìm được mắt trận thì trận pháp sẽ được phá!!!'. Nàng vừa phòng vệ vừa tìm kiếm mắt trận nhưng khi thấy Phượng Dạ Hàn sắc mặt trắng bệch cơ thể bắt đầu rã rời, vội hét lên.

“Đại ca! Ngươi tuyệt đối không được ngủ phải thanh tỉnh nếu không sẽ nọp mạng cho Nhiếp Hồn trận!”

“Nhưng..ta..sắp không cảm cự nổi rồi!” Phượng Dạ Hàn sắc mặt đã cực kì trắng bệch, trán thì lấm tấm mồ hôi, lá chắn cũng bắt đầu mỏng hơn.

Lúc này trong lòng Phượng Ánh Tuyết cực kì hỗn loạn. 'Phải bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh! Nhớ lại xem trong cổ tự tinh linh đã nói gì?! Nhớ lại xem..' Phượng Ánh Tuyết bắt đầu bình tĩnh lại từ từ nhắm mắt cảm nhận nguyên tố xung quanh.

Theo như nàng nhớ trong cổ tự tinh linh Nhiếp Hồn trận được hình thành từ Hoả, Phong, Mộc. Ba nguyên tố này tự trợ giúp lẫn nhau, trong đó nguyên tố Hỏa là trụ cột cũng đồng nghĩa là mắt trận nằm ở đó, nhưng phải làm sao tìm được mắt trận khi cả ba nguyên tố đều trợ giúp lẫn nhau...?

Phượng Ánh Tuyết đang suy nghĩ rồi ren thì nghe 'bình!!' một tiếng vội mắt ra. Thân hình đầm đìa mồ hôi của Phượng Dạ Hàn nằm ngã trên mặt đất.

“Đại ca!!!!!!”

*Góc làm nhảm: ta cắt hehe! Cho mọi người tức chơi! Còn nữa Nhiếp Hồn trận là ta chém nha!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 39: Mật đạo (tiếp)

“Đại ca!!!”

Phượng Ánh Tuyết hét lên trong vô lực. Cảm giác tuyệt vọng bất lực này khiến nàng cảm ghét tới tận xương tủy.

Không khí xung quanh nàng bắt đầu hạ xuống, cơ thể nàng xuất hiện ánh sáng trắng đan xen là những ánh sáng tím quý dị thành hình những cổ ngữ. Đôi mắt của nàng tràn đầy sát khí sau đó bắt đầu chuyển sang màu tím yêu mị, đôi tai của nàng cũng đã nhọn thành hình chóp mũi như những tinh linh phải có. Ba ngàn sợi tóc đen tuyền của nàng cũng đã đổi sang màu tím theo cùng màu mắt. Và cả cơ thể nàng đã khôi phục lại thành người tinh linh yêu mị, nhưng..chỉ có vết sẹo ngay má nàng là không bao giờ thay đổi được.

Bàn tay vừa phát ra, lá chắn của nàng đã bay về phía Phượng Dạ Hàn bao bọc hấn lại một cách kĩ càng. Lần này Phượng Ánh Tuyết không dùng lá chắn nữa mà để mặc cho Nhiếp Hồn trận không ngừng tấn công vào mình để dùng Mê Ảnh. Lúc này hai tay nàng đan xen vào nhau trong miệng thì không ngừng lẩm nhẩm gì đó. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên một cái, một thủy cầu khổng lồ to bằng người nàng bắn đi một cái chỉ trong tích tắc sau đó biến thành vô số thủy cầu nhỏ đi khắp tám phương tứ hướng. Thủy cầu vừa đi vừa va chạm khắp nơi trong Nhiếp Hồn trận. Như đụng phải thứ gì đó thủy cầu vừa chạm lập tức bị bóc hơi và thổi sang hướng khác, thổi qua hướng khác lại biến mất không dấu vết nhưng ở dưới đất chỗ thủy cầu biến mất cây cỏ chỗ đó tươi tốt lạ thường. Mặc dù khắp nơi đều có Phong, Hỏa, Mộc hỗ trợ lẫn nhau nhưng có một nơi khác thường đó chính là hướng đông nam.

Phượng Ánh Tuyết khẽ cong khoe môi, cười một cách quý dị. 'Tìm thấy ngươi rồi a!'.

Thân hình Phượng Ánh Tuyết khẽ động một cái lập tức biến mất tại chỗ, nhưng thật ra thì nàng đã dùng Phong nguyên tố cộng thêm khinh công do nàng

kết hợp tạo cho nàng chạy nhanh đến nỗi chỉ còn lại tàn ảnh mà hơn hết nàng còn trở lại hình dáng tinh linh khiến cho nàng mạnh hơn.

Như cảm nhận được điều gì đó, Hoả nguyên tố trong Nhiếp Hồn trận đang ở hướng đông nam đã đổi thành hướng bắc cứ như là đang chạy trốn.

“Hừm! Muốn chạy trốn sau!!” Phượng Ánh Tuyết khẽ 'hừm' lạnh rồi đuổi theo.

Nhờ sự trợ giúp của Phong nguyên tố, Hoả nguyên tố đã chạy nhanh hơn nhưng nàng là ai chứ! Là người của tộc tinh linh! Không phải là con ngốc không có năng lực bảo vệ như con người vô dụng kia. Thoáng cái nàng đã đuổi kịp được Hoả nguyên tố hơn nữa đã dồn nó vào đường cụt. Như cảm nhận được nguy hiểm Hoả nguyên tố không chạy trốn nữa quyết sống chết một phen với kẻ địch trước mặt. Một hoả cầu phóng ra với tốc độ kinh người kèm theo đó là những mùi cháy của nhánh cây ngọn cỏ khi hoả cầu đi qua.

Phượng Ánh Tuyết nhìn thấy như thế không hề cười lạnh. Nàng đứng nguyên tại chỗ không nhút nhích mặc cho hoả cầu ngày càng tới gần mình với sức nóng bỏng rất. Hoả cầu đã ngày càng tới gần chỉ cách nàng khoảng 10cm thì dừng lại và...tiêu tán trong không khí như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hoả nguyên tố thấy vậy không khỏi lo sợ vội phóng thêm ra mấy hoả cầu nữa nhưng chưa chạm vào người nàng thì lại biến mất. Hoả nguyên tố thầm kêu lên 'không ổn!' nhưng đã không còn kịp. Chỉ thấy thân hình nàng loé lên một cái chỉ còn lại tàn ảnh, đứng trước mặt Hoả nguyên tố sau đó làm một cái kết ấn trước ngực vậy hãm Hoả nguyên tố lại khiến cho nó không thể dậy giữa chừng dừng nói huống chi là thoát.

“Sao! Còn muốn chạy nữa không?!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 40: Mật đạo (tiếp)

“Sao! Còn muốn chạy nữa không?!”

Phượng Ánh Tuyết nhếch khoé môi cười một cách ma mị. Hoả nguyên tố càng ngày càng sợ hãi nó thu mình nhỏ đến mức có thể, vì nó sợ chạm vào kết giới ấy sẽ biến mất tan vào không khí. Nàng nhìn thấy không khỏi hừ lạnh.

“Ngươi còn không thu trận pháp! Định muốn biến mất luôn à?!”

Hỏa nguyên tố nghe thế vội vàng thu lại trận pháp của mình sau đó ngoan ngoãn đứng đó.

“Hừm! Coi như ngươi biết điều!”

Phượng Ánh Tuyết mặc kệ Hỏa nguyên tố còn bị kết giới trói buộc vội vàng tiến đến chỗ Phượng Dạ Hân xem thương tích như thế nào. Nhẹ nhàng nâng cõ thể hần lên Phượng Ánh Tuyết dò xét mạch đập lại chuyển linh thức thăm dò. Xem xét kĩ càng một Phượng Ánh Tuyết nhẹ nhàng đặt tay của mình lên trán hần, khẽ nhắm đôi mắt, một luồng ánh sáng tím kì dị không ngừng truyền vào cơ thể hần sau đó hần từ từ mở mắt nàng mới chậm rãi thu tay mình lại rồi mở mắt ra nhìn hần.

Phượng Dạ Hân tuy đã tỉnh lại nhưng ánh mắt vẫn còn mê mẫn mà nhìn nàng.

“Tuyết...nhi..!”

Phượng Ánh Tuyết khẽ ngừng động tác trong phúc chốc nhưng sau đó lại khôi phục lại nhẹ lắc đầu 'Chắc không phải đâu? Chi là ảo giác của mình mà thôi!'

“Đại ca! Tỉnh!” Phượng Ánh Tuyết vỗ vào mặt hần.

Lúc này hần dần dần có ý thức lại, ngó nghiêng xung quanh sao đó lúc mới nhớ mình bị Nhiếp Hồn trận mê hoặc. Hần từ từ đứng dậy vội hỏi nàng.

“Nhiếp Hồn trận gì gì đó biến mất rồi à?! Mà trận pháp đó là gì vậy?”

Phượng Ánh Tuyết cũng nhẹ nhàng đứng dậy. Nàng đưa ngón tay chỉ về một góc nơi Hoả nguyên tố đang bị nàng giam giữ, nhẹ nhàng giải thích.

“Nhiếp Hồn trận đã bị ta thu phục rồi, đang bị trói ở kia kia.”

Phượng Dạ Hân nhìn theo cách tay nàng chỉ. Chỉ thấy Hỏa nguyên tố đang bị một tấm màng mỏng màu tím nhạt vây lấy hơn nữa còn rất thống khổ a. (Hỏa nguyên tố: CMN! Không chỉ thống khổ! Còn đau chết bà đây này!)

“Nhiếp Hồn trận tập hợp gồm ba nguyên tố bộ trợ cho nhau nên hình thành Nhiếp Hồn trận. Ngoài ra Nhiếp Hồn trận phải có nguyên tố mạnh nhất trong hai nguyên tố còn lại để tạo ra ảo giác khiến cho người rơi vào bị mất đi tri giác và chúng sẽ lợi dụng ở điểm đó để từ từ cắn nuốt linh hồn để bồi dưỡng nguyên tố. Còn thân xác đem bón cho cây ở đây!”

Phượng Dạ Hàn gạt gù câu hiểu câu không nhưng hần lại nghe rõ câu cuối '..linh hồn để bồi dưỡng tổ. Còn thân xác đem bón cho cây..'

Hần khẽ rùng mình một cái, hèn chi mà mấy cung nữ thái giám đồn rằng ở đây có ma dấu xác người nguyên nhân là đây. Như nghĩ gì đó hần khẽ nhú mồm hỏi tiếp.

“Nhưng phụ hoàng vào đây vẫn không có việc gì mà?”

“Hừm! Là do hần có long khí hộ thể! Chứ nếu không là chết từ hồi đời nào rồi!” Phượng Ánh Tuyết hừm lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ngốc Của Vương Gia Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.